

Număr festiv dedicat celei de-a IX-a Conferințe a U.A.S.C.R.

BCU Cluj-Napoca

BCPER202305830

Scoala

REVISTA C.U.A.S.C. DIN INSTITUTUL DE MEDICINĂ - TIMIȘOARA - ANUL VI - NR. 24 - MARTIE 1973

De la această tribună doresc să mă adresez vouă, participanților la Conferință, întregii studențimii, cu îndemnul de a învăța și iar a învăța, de a vă însuși tot ceea ce a făcut mai valoros omenirea pînă în prezent, toate cuceririle științei și tehnicii, știința cea mai înaintată despre lume — materialismul dialectic și istoric — de a nu uita nici un moment că sînteți fii ai poporului care v-a născut, care vă crește, că atît astăzi, cît și mîine aveți obligația de a face totul pentru a vă dovedi că sînteți demni fii ai poporului, de a servi poporul în orice împrejurări! Aceasta trebuie să fie deviza fiecărui student, a fiecărui intelectual, a fiecărui cetățean, ca parte a poporului — de a nu uita niciodată și în nici o împrejurare, de popor. Mă adresez vouă, tineretului, să nu uitați să vă serviți întotdeauna poporul, să va serviți patria, să serviți partidul, să serviți comunismul!

Din Cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU la deschiderea lucrărilor celei de-a IX-a Conferințe a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România.

Sărbătoarea studențimii noastre — a IX-a Conferință a U.A.S.C.R.

Nu demult s-au desfășurat la București lucrările Conferinței a IX-a a U.A.S.C.R. la care au participat cei investiți cu mandatul de onoare de aleși ai studențimii. În contextul prefacerilor innoitoare inițiate de partid, a adîncirii democrației socialiste, a consultării directe a întregului popor în toate problemele care privesc mersul nostru înainte, studențimii i-a fost conferit un statut social-politic activ, un rol important în prezentul și viitorul țării. Astăzi, în cel de-al XVII-lea an de existență, Uniunea Asociațiilor Studențești din România, se prezintă ca organizație revoluționară consolidată politic și organizatoric, ca factor activ în pregătirea profesională și educarea comunistă a tineretului universitar, în perfecționarea continuă a școlii noastre superioare.

Lucrările s-au desfășurat într-un context de eferescență politică și creație fără egal, în zilele actualului cincinal cînd performanțele economice și social-culturale au atins valori nemaiîntîlnite în construcția socialistă a țării noastre. În aceste condiții, forumul studenților a fost chemat nu numai să facă o amplă dare de seamă asupra aportului tineretului la eforturile depuse de întregul popor în această etapă atît de rodnică pentru dezvoltarea multilaterală a societății noastre, ci totodată să fixeze, pe baza hotărîrilor celui de-al X-lea Congres al P.C.R. și a directivelor Conferinței Naționale din iulie 1972, a indicațiilor secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, comandamentele viitoare ale activității sale.

Ca student al României socialiste, trebuie să-ți axezi activitatea pe anu-

mite imperative de o deosebită importanță: să te pregătești la nivelul exigențelor actuale ale științei și culturii, să asimilezi organic adevărurile filozofiei materialist-dialectice, politica partidului nostru, să te identifice cu năzuințele și aspirațiile nobile ale poporului, să-ți faci datoria cu devotament, să lupți cu toate forțele pentru progresul și înălțarea patriei, să-ți clădești întreaga activitate pe idealul construirii socialismului și comunismului.

Toată suflarea studențească a țării este astăzi în sărbătoare, toate privirile sînt ațintite asupra mărețului eveniment al vieții studențești — Conferința a IX-a a U.A.S.C.R. prilej de analiză profundă a întregii activități a vieții de asociație, a tot ceea ce s-a realizat în ultimii doi ani, punctul de plecare într-o nouă etapă de muncă creatoare pentru ridicarea rolului asociației în viața universitară a țării, pentru transformarea nemijlocită a A.S.-ului într-o alevărată școală a culturii virtuților sociale, a atitudinii active față de problemele concrete ale muncii și vieții, a aptitudinilor de organizatori și conducători competenți ai activității la viitoarele locuri de muncă.

Studenții mediciști timișoreni au adresat prin paginile revistei un salut călduros lucrărilor Conferinței a IX-a a U.A.S.C.R. și își exprimă hotărîrea lor de a participa, alături de tot tineretul țării, cu întreaga lor energie la efortul de înfăptuire a obiectivelor stabilite de partid pentru dezvoltarea multilaterală a țării, printr-o pregătire temeinică, pentru a deveni specialiști de nădejde, cetățeni devotați ai patriei noastre socialiste.

NICOLAE DOROIU

Intotdeauna amintirile sunt frumoase

Interviu cu prof. dr. doc. C. Anastasatu, rectorul Institutului medico-farmacologic București

În biroul spațios al rectorului din str. Dionisie Lupu, tovarășul prof. dr. doc. C. Anastasatu ne primește în calitate de gazdă. Și domnia sa știe să fie o gazdă ospitalieră, amabilă. Se arată bucuros să primească vești de la Timișoara. Încetul cu încetul cuvintele se prind, se leagă. Tovarășul rector al medicinistilor bucureșteni eumpănește vorbele, le rosteste dindu-le o anumită greutate și ascultă plin de atenție. E vorba, cred, de experiența profesorului, a maestrului-didact, confruntat zilnic cu studenții, cu problemele lor, cu practica pedagogică pe care o apreciază atât de mult:

— Da, aveți dreptate. Un bun medic specialist nu e intotdeauna și un bun pedagog, un bun dascăl. Pentru a putea preda studenților, pentru a-i face să înțeleagă problemele pe care vreți să le prezinți, e necesar să fii clar, precis, rațional, să ai un limbaj adecvat, limpede, și nu numai deșert prețios. Apoi, trebuie să știi cum și cât să dozezi atenția auditorului. Altfel, riști să nu fii înțeles sau să nu te asculte nimeni.

— Și credeți că ar fi nevoie, să spunem în ocuparea unui post de asistent universitar, de un barem (să-l numim chiar examen) de pedagogie?

— Da. Noi facem acest lucru și acum. Și ne gândim pentru viitor chiar la o procedură concretă.

— Credeți că toți asistenții universitari se ocupă efectiv de studenții pe care-i au în grijă?

— În marea lor majoritate — da. Acest lucru însă este, pe lângă factorul obligativitate, și o chestiune de conștiință personală.

— Vi se pare că formula actuală de concurs pentru a obține titlul de intern este cea mai fericită?

— Nu, nu este cea mai fericită, dar mă întreb cum ar putea arăta o altă soluție?

— De pildă: urmărirea unui student, chiar „fișarea” lui în decursul anilor, să zicem, de clinică. Și dacă acest student are reale aptitudini, suferințe celorați, dacă muncește efectiv, obține rezultate bune, prezintă, să numim „dragoste față de profesie”, dublată de seriozitate. Toate acestea adunate, cântărite, comparate în raportul dintre studenți, n-ar putea constitui o soluție?

— Da, dar cine s-o facă? Cine să știe că nu greșește? Cine să mulțumească pe cei ce s-ar considera nedreptățiți? Examenul-concurs este cel puțin un criteriu stabil de apreciere, chiar dacă nu intotdeauna edificator pentru pregătirea generală a concurenților.

— Credeți că examenele, în general, pot oferi garanția „zestrei spirituale”?

de cunoștințe și seriozitate a studentului?

— Nu. Nu cred lucrul acesta! Examenul este o modalitate acceptabilă, ce însă poate fi supusă unor amendamente.

— Să luăm, spre exemplu, un caz concret: un student cunoscut ca bun și bine pregătit în timpul anului, care își ia — să zicem — majoritatea testărilor (seminare) cu note de performanță. Ei bine, acest student greșește, dintr-o cauză oarecare, la examen, și nu poate răspunde la unul din subiecte. Se ține cont în asemenea situație de pregătirea lui reală, sau se apreciază strict prin optica prezentului imediat, adică, în speță, a examenului?

— Da. Noi apreciem studentul global. Examenul vine ca o precizare, o verificare a cunoștințelor. Cel puțin așa gândesc eu. Dacă obține aceeași notă? Poate da, poate nu! În orice caz, eu ofer studentului posibilitatea de a mai alege un subiect. Și apoi discutăm...

— Și nota?

— Ei, dacă insistati, nota va fi, poate, ușor afectată. Repet, depinde și de „revenirea” studentului. Dar cazul pe care îl propuneți este, statistic vorbind, rar.

— Depășiți numărul de ore de curs săptămânal acceptat de Ministerul Învățământului?

— Nu. Sau foarte puțin. Aici este veșnica problemă dintre numărul de ore afectate cursului teoretic propriu și cel al stagiului clinic. Studenții, mai ales cei din ultimii doi ani, cer mărirea numărului de ore de stagiu clinic. Ei efectuează un număr de cincisprezece ore de stagiu clinic pe săptămână.

— Este oare suficient acest timp, nu este oare în detrimentul cursului teoretic?

— După cum spuneam și înainte, mulți studenți fac voluntar alte multe ore de stagiu, după amiază.

— Considerați că „preclinicul” ar trebui nițel redus în favoarea „clinicului”?

— Da, știu la ce vă referiți. Noi încercăm pe cât putem să integrăm, într-o formă sau alta, preclinicul în clinic. Spre exemplu, unele aspecte de fiziologie, fiziopatologie, radiologie, le încadrăm în paralel cu studiul clinic, cu medicina internă.

— Realizați modalități efective de curs-integrat cu studenții?

— Nu, încă n-am încercat. Este foarte greu să realizezi permanent un curs la care să participe specialiștii de la diferite catedre în cadrul aceluiași curs. Este o problemă grea, de decalaj. Totuși, noi vom mări din anul viitor numărul de locuri pentru o facultate de medicină generală. Și acolo sperăm să introducem pe deplin sistemul învățământului integrat.

— Am citit cu toții proaspăta ediție a „Fiziologiei clinice”...

— Cum o apreciați? Eu am scris-o, de fapt, pentru specialiști, pentru medici. Vă este utilă și dumneavoastră, studenților?

— Absolut utilă. Și apoi, de ce atita diferență între capacitatea de înțelegere a medicului și cea a studentului din anul V sau VI?

— Da, aveți dreptate.

— Câte ore aveți acordate studiului Fiziologiei aici, la București?

— Noi integrăm cursul de Fiziologie celui de Medicală, la fel ca și la dumneavoastră, la Timișoara.

— Promoțiile de absolvenți care sunt renartizate în țară, tin legătura cu I.M.F.-ul după ce au absolvit?

— Nu prea. Unii, da. Și e util. Mai frecvent iau legătura cu noi în preajma concursurilor de secundariat.

— Considerați, date fiind controversele cu privire la concursul de secundariat, că este absolut necesar ca acest concurs să se organizeze la București?

— Nu. De loc. Cred că ar fi mult mai bine ca fiecare centru universitar care include o facultate sau un institut de medicină să organizeze simultan un concurs de secundariat. S-ar înălțura, o dată în plus, anumite obiectii și discuții de loc prielnice atmosferei acestor concursuri.

— Cum apreciați activitatea Institutului de medicină din Timișoara?

— Aici vă divulg un secret. Am fost în... tinerețea mea conferențiar la Timișoara. Mă leagă amintiri din cele mai plăcute de orașul de pe Bega. E un oraș frumos, cu o viață universitară tradițională, bogată.

— Regreți Timișoara?

— Și da și nu. Intotdeauna amintirile sunt frumoase, chiar dacă rămân simple amintiri.

— Considerați că la București studenții dumneavoastră învață mai mult decât cei din celelalte institute de medicină din țară?

— Nu cunosc îndeajuns cit se învață în alte părți, chestiunea este, până la urmă, la latitudinea studentului, dar cert este că studenții de aici se plâng

la repartițiile de medii mai mici decât colegii lor din alte părți.

— Considerați că aceste „plângeri” sunt intenciate sau nu?

— Noi căutăm să fim intotdeauna cit mai exigenți. Această tendință există peste tot unde se studiază medicina. Dar apar totuși, uneori, decalaje de medii, la absolvire, cam mari între București și provincie.

— Care ar fi cauza?

— Nu știu. Uneori însă Tirgu-Mareșul sau Iașul prezintă absolvenți cu calificative generale foarte mari.

— Credeți că cei de „acolo” învață mai mult?

— Nu știu, poate că nu. Dar voiam să vă întreb ceva: de când aveți o revistă a studenților medicinisti la Timișoara?

— De cinci ani și ceva.

— Sinteți, cum s-ar zice, cu vechime. Și cum se numește?

— „Scalpelu”. Cu apostrof. Să moară criticii de inimă rea.

Profesorul Anastasatu rîde:

— Si aș putea să văd și eu câteva numere?

— Cu plăcere, mai ales că voiam să vă întreb dacă doriți să adresați acele tradiționale „cîteva cuvinte” revistei noastre?

— Cu plăcere. Dorese medicinistilor timișoreni cit mai mult spor la învățatură și în activitatea științifică. Le dorese o viață universitară bogată cu adevărat studențească, de care să se bucure pe deplin. Dorese revistei dvs. prosperitate și cit mai multe satisfacții.

— Credeți că n-ar fi util un schimb de studenți și, de ce nu, și redactori să zicem, pe un timp limitat, o săptămână, între cei din București și cei din Timișoara?

— Ar fi o idee foarte bună, un schimb de experiență util. Studenții dvs. ar putea auzi cursurile cadrelor noastre, și invers. Poate ar fi o problemă cu cazarea. Ar fi bine să vorbiți cu Asociația Studențească.

Profesorul mă conduce, asigurându-mă de un come-back la Timișoara „cînd voi avea timp”. Nu ne rămîne decît să-i mulțumim. În ceea ce privește Asociația, cei ce au urechi de auzit, s-audă!

Interviu consemnat de
Lucian Negruțiu

În fața oglinzii

Privesc adine în ochii tăi, prietene, adine și cu îndoială, adine și cu teamă.

De tot ceea ce e dincolo de ei. Privesc adine în ochii tăi, prietene, prea mari pentru a nu fi găunoși; prea mari pentru a nu fi lipsiți de lumina înțelesurilor adinci; prea luminoși pentru a nu fi

îndrăgostiți de ceea ce, îndeobște, numim viață. De ce, oare, mă îndoiesc de adevărul din ochii tăi, prietene? De adevărul din ochii tăi prea umani, prietene...

Poate pentru simplul motiv, absurd de real, că sînt prea adevărați, prea umani, prietene necunoscut.

Cristian Furnică

MIRCEA MUNTEANU — Ecu.

Filozofia noastră — filozofia marxistă

Atita vreme cit stereotipia nu ucide spontaneitatea și curiozitatea gîndirii sîntem tineri și filozofăm. Filozofăm cită vreme ne păstrăm o atitudine interogativă față de lumea exterioară și cea interioară. Astfel ne recunoaștem multiplele legături prin care putem cunoaște și ne putem explica. Marile întrebări și marile probleme sînt prezente mereu și nemijlocit în jurul nostru, ne solicită fără încetare, ne presează la formularea de atitudini exterioare și interioare. Desigur, un om nu poate refuza și gîndirea și meditația și formularea de convingeri și atitudini. Cum putem acționa și ce valoare are acțiunea noastră? Iată numai unele întrebări pe care, refuzîndu-le, refuzăm filozofarea și, implicit, o dimensiune fundamentală a condiției umane. Filozofarea nu este și n-a fost un scop în sine, de aceea este tot atit de important să gîndim filozofic matur. Or medicii, prin statutul lor social, nu-și pot refuza această calitate.

Filozofia noastră este filozofia marxistă și este a noastră prin profunzimea și sensibilitatea ei, ea este o filozofie a acțiunii și demnității umane. Lumea s-a schimbat sub semnul acestei filozofii. Milioane de oameni s-au jertfit, s-au dăruit, și acționează ca marxisti pentru construirea unei lumi noi, mai bună și umană. Marxismul a dat nu numai o explicație riguroasă științifică a raporturilor dintre oameni, ci a dat și un țel etic existenței și acțiunii umane, a fundamentat crezuri, convingeri și acțiuni politice, și stă la temelia unei uriașe realități istorice care s-a înfăptuit tocmai pentru că marxismul există.

A fi marxist este o calitate de onoare, întrucît înțelegem și știm care este făgașul profund, fundamental, al existenței noastre: angajarea și deci responsabilitatea. Sîntem responsabili întrucît generațiile viitoare ne vor judeca după ce am făcut.

A fi marxist nu înseamnă a învăța și repeta cîteva teze fundamentale. A înțelege și a accepta aceste teze nu este decît începutul. A fi filozof marxist nu înseamnă a înceta să formulezi întrebări, dimpotrivă, înseamnă a filozofa mai profund, mai îndrăzneț, a avea suficientă deschidere și disponibilitate intelectuală pentru a îngloba marile momente ale gîndirii, și suficient curaj nu numai pentru a fi în pas cu epoca, ci și pentru a o depăși vizionar și creator. A fi filozof marxist înseamnă să ai tăria angajării etice și puterea de a înțrevedea dincolo de realitatea valorilor-sensurile adinci ale metamorfodelor pozitive: de a ști să le discerni și să lupți pentru ele fără teamă. A fi filozof marxist înseamnă strădania permanentă spre un plus de sensibilitate și înțelegere la tot ce se întîmplă real în jur și de a învăța perpetuu. A fi filozof marxist înseamnă un maximum de profunzime intelectuală, de responsabilitate morală și de curaj.

Filozofia noastră este filozofia marxistă. Și pentru că orice tînar intelectual trebuie să se angajeze și pe drumul filozofării pentru că altfel nu-și poate realiza pe deplin dimensiunea de tînar și nici pe cea de intelectual — căile filozofiei marxiste ne stau în față și ne angajează ca profundă, chiar dacă nu intotdeauna evidentă, dar în orice caz supremă, dimensiunea noastră ca oameni.

Asist. univ. Maria Lăzărescu

Asociația studenților — tribuna noastră

Valoarea gândurilor și dorințelor noastre de mai bine constă în comuniunea firească cu idealurile unui grup, ale unei categorii, ale unei generații; singularul există ca atare dar, prin nevăzute fire, el este legat de colectiv. Problemele unuia devin problemele tuturor, iar sumarea problemelor tuturor componentelor unui colectiv studențesc se greșează pe comportamentul, atitudinile și perspectivele de dezvoltare armonioasă ale fiecărui student. Acesta este unul dintre marile merite ale Asociației

studențești; de aici decurge și importanța majoră în a ști să-i alegem pe cei care gândesc bine, care știu să reprezinte un colectiv-rezort, an, facultate, în organismele superioare. Este necesară în persoana fiecărui activist o îmbinare organică de orientare politico-ideologică cu simțul prieteniei, de o înaltă ținută profesională cu condiția de a nu precupeți timp și energie pentru rezolvarea unor probleme social-obștești.

În scopul întăririi comandamentelor morale ale unui activist A.S. mai sus enunțate, vă dezvăluim o seamă de acțiuni care formează numai o parte din obișnuitele preocupări ale Asociației studențești din I.M.T. Am ales, nu la întâmplare, un student, mereu în activitate, acționând cu fermitate acolo unde intervenția sa e necesară: **Dușan Crstici**, student în anul al II-lea al Facultății de medicină generală, coordonatorul resortului politico-ideologic la nivelul institutului. A reprezentat interesele studenților, contribuind la rezolvarea unor probleme de ordin administrativ, dar cu implicații asupra pregătirii profesionale. Până nu cu mult timp în urmă, biblioteca institutului nu avea destule manuale de lucrări practice de microbiologie pentru toți studenții — aproape 150 — ai anului II. La intervenția sa și a biroului de an pe lângă decanul Facultății de medicină generală și pediatrie, prof. dr. Nicolae Dragomir, a cărui solitudine în a rezolva problemele studențești

biochimie în amfiteatrul de biochimie. Tot la intervenția reprezentanților A.S. pe lângă decanul, într-un timp record, în amfiteatrul de biochimie s-a montat o stație de amplificare, iar cursul de histologie are loc în amfiteatrul mare al institutului.

MARIANA SEVERINEANU

s-a manifestat, încă o dată, plenar, s-a dispus editarea mai rapidă a unei noi serii de manuale. Astăzi toți studenții anului II M.G. beneficiază de aceste manuale. Apoi, prin arhitectonica sălii, studenții nu puteau urmări în bune condiții cursul de histologie și

Al doilea interlocutor, **Sebastian Pănescu**, student în anul al III-lea al Facultății de medicină generală, președintele A.S. la nivel de facultate. A reprezentat interesele anului său pe lângă consiliul profesoral, făcând posibilă desfășurarea examenelor parțiale la disciplina Semiologie medicală. **Lucian Vădăstreaanu**, student în anul II M.G. a beneficiat de bursă excepțională, prin intermediul asociației studențești. **Studenții Calmar Geza**, din anul V al Facultății de pediatrie și **Greco Marcel**, anul III M.G., locuiesc astăzi la căminul 14 căsătoriți din Complexul studențesc tot datorită intervenției salutare a asociației studențești, a reprezentanților ei, și desigur, a bunei lor pregătiri profesionale.

Gazeta de perete „**Contra-punct**” și panoul frunțașilor din holul institutului, tăcute și nemșcate, captează atenția: o pauză, o așteptare, terminarea cursurilor, sînt mici interludii cu asociația, cu oa-

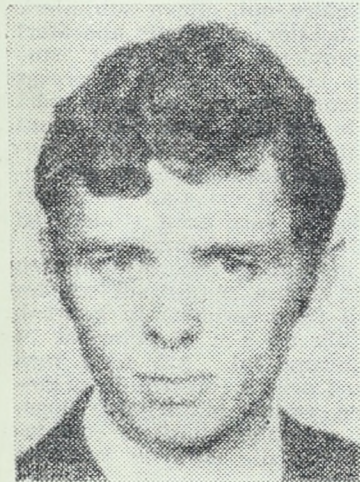

DAN ROMITAN

menii ei modeste, cu activității pe care i-am investit cu mandatul de a ne reprezenta, cu cei datorită cărora, adesea fără s-o știm, ne bucurăm de multe lucruri; poate datorită lor ne simțim din ce în ce mai prieteni, prin ei ne putem cunoaște mai bine și preocupările și munca noastră. Este meritul acestor colegi ai noștri care, în funcțiile lor, ne reprezintă.

Redăm, fără comentarii, portretele colegilor cu care institutul, studenții săi, ne mîndrim, urîndu-le noi succese profesionale și în activitatea pe care o desfășoară cu cinste.

LIANA FILIP

SEBASTIAN PĂNESCU

ACUM, AICI, NOI — coordonate majore al vieții de asociație

PREZENT — acolo unde este nevoie de noi!

Sîntem tineri. Cu toate implicațiile acestei vârste: entuziasm, responsabilitate, putere de dăruire. Sîntem tineri prin toate gesturile noastre, prin modul cum privim lumea, prin modul de abordare a problemelor ei. Dar, prin însăși una din componentele definitorii ale vârstei noastre sociale, responsabilitatea, este grăitoare atitudinea pe care o manifestăm față de muncă, față de viitoarea profesiune. Prin simțul datoriei și înțelegerea matură a rolului pe care îl are un viitor specialist bine pregătit în bunul mers al întregii noastre societăți. Acesta este motivul pentru care, înainte ca o nouă generație de absolvenți să părăsească amfiteatrele și laboratoarele, pentru a se îndrepta încrezători spre viitoarele locuri de muncă, circumscripțiile rurale ale țării, aducem în fața tuturor gestul plin de semnificație etice comuniste, a cinci generații de absolvenți medici ai Institutului de medicină Timișoara care s-au prezentat, vreme de cinci ani încoace, fără excepție, la posturi, înobilind astfel imaginea medicului de astăzi cu noi valențe.

Este una dintre concretizările speranțelor puse în noi de către profesori și societate, privind valorificarea la potențialul cel mai înalt a tuturor elivelor de comuniune în care maestri se continuă organic în noi, pe întinsul întregii țări, acolo unde vom merge, pentru străjuirea sănătății, spre sănătatea întregii noastre țări. Sentimentele care generează o astfel de conduită sînt firești, poate nici nu-și gădesc locul într-un articol de revistă studențească. După cum firesc este ca, prin educația pe care ne-o însușim, să oferim chezașia faptului că in-

vestiții materiale și morale, în anii noștri, nu sînt inutile. Căci dincolo de anii studențești se află oamenii acestei țări, datorită cărora ai putut învăța.

Am scris aceste rînduri cu mîndrie, la gîndul generațiilor de medici pe care i-a dat țării Institutul de medicină din Timișoara. A celor douăzeci și șase de ani de existență a acestei școli de sănătate, ani în care mii de oameni în alb, plecați de-aici, dintre noi, prin buna lor pregătire de specialitate, prin spiritul lor întreprinzător în viața satelor, a comunelor noastre, și-au adus contribuția la ridicarea vieții sociale a satului românesc, făcînd ca numele lăcașului lor de formare ca oameni, a dascălilor care i-au crescut, să fie pretutindeni rostii cu prețuire și stimă.

Am scris aceste rînduri pentru ultimele cinci generații de absolvenți, foști studenți medici timișoreni care, în toți acești ani, și-au preluat, fără excepție, posturile la care au fost repartizați. Și-am scris aceste rînduri mai ales pentru ultima generație, din toamna lui '72, pentru absolvenții conduși la locurile lor de muncă de însuși rectorul Institutului de medicină din Timișoara, prof. dr. doc. Pius Brînzeu care, prin acest gest, a reconfirmat condiția umană a maeștrului prin grija față de discipolii săi.

Iar că acești tineri medici, din care o parte repartizați în județul Mehedinți, au fost primiți într-o atmosferă sărbătorească de toți primarii comunelor care aveau un nou medic, și conduși apoi la viitoarele lor circumscripții, bucurîndu-se de prețuirea și tot sprijinul organelor locale de partid și de stat, fac ca, în astfel de condiții, să fim justificați mîndri că, de cinci ani încoace, toți cei care au învățat prețuirea și, mai ales, apărarea sănătății, bucuria vieții, aici, la Timișoara, să poată rosti cu privity curată:

Prezent, acolo unde este nevoie de noi!

Horia Crișan

CU FERMITATE ȘI VOINȚĂ CLĂDIM ÎN NOI SPECIALISTUL DE MÎINE

Din contextul prefacerilor innoitoare inițiate de partid, al adîncirii democrației socialiste, al consultării directe a întregului popor în toate problemele care privesc mersul nostru înainte, studenții noastre i-a fost conferit un statut social-politic activ, un rol important în prezentul și viitorul României. În tot ce s-a înfăptuit în acești ani ai socialismului sînt încorporate și energia, priceperea și hărnicia tinerei generații care, împreună cu întregul popor nu va precupeți nimic pentru traducerea în viață a mărețului program elaborat de Partidul Comunist Român.

Socialismul a oferit tinerei generații un cîmp vast, nelimitat, de afirmare creatoare, de punere în valoare a capacităților și talentelor, de realizare a aspirațiilor și idealurilor care îi animă. Tinerii patriei noastre se bucură astăzi de condiții materiale de viață și de instruire cum n-au avut niciodată, la aceeași vîrstă, predecesorii lor. Dînd glas sentimentului de profundă recunoștință pentru rolul de

mare responsabilitate conferit de partid tineretului în procesul de ridicare a țării pe noi trepte ale progresului și civilizației, tinăra generație de astăzi este hotărîtă a se pregăti mereu, la nivelul exigențelor crescînde ale economiei noastre naționale, ale științei și culturii, de a sluji cu devotament și abnegație cauza Partidului Comunist Român. Mîndria patriotică a studenților noastre pentru marile transformări revoluționare înfăptuite de poporul nostru se îmbină firesc cu adeziunea deplină la politica marxist-leninistă, creatoare, a partidului și statului nostru, cu hotărîrea unanimă de a munci neobosit pentru înfăptuirea programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în România.

Înțelegînd rațiunile de perspectivă ale formării multilaterale pentru profesie, marea majoritate a studenților își îndeplinește cu responsabilitate îndatorirea fundamentală de a se pregăti temeinic, premiză esențială a desfășurării unei activități eficiente la viitoarele

locuri de muncă. Sarcina majoră a studenților este de a învăța neconținut, de a pătrunde tot mai adînc universul cunoașterii. Numai astfel ne vom putea îndeplini cu cinste misiunea de a contribui la sporirea bunurilor materiale și spirituale, ale societății noastre, la bunăstarea și fericirea celor ce muncesc.

Noi reprezentăm schimbul de mîine: nouă ne revine sarcina de a asigura mersul înainte al patriei noastre, spre comunism. Iată de unde derivă necesitatea înarmării noastre atît cu cunoștințe științifice, tehnice, cit și cu cele mai avansate cunoștințe din domeniul științelor sociale, acesta fiind singurul mod de integrare activă a noastră la afirmarea și dezvoltarea a tot ceea ce reprezintă nou, la transformarea revoluționară a societății noastre.

Acum, în anii plini de entuziasm și de putere de muncă, ai tineretului, să ne dedicăm cu toată puterea noastră învățaturii, cunoașterii. Astfel ne vom dovedi demni de munca eroică și înfăptuirile înaintașilor noștri, de moștenirea strămoșilor noștri; numai așa ne vom putea face mîine datorii față de societate. Numai așa generația noastră va putea înscrie în istoria patriei noi și glorioase pagini de creație și progres, de prosperitate.

Nicolae Doroiu

A acțiunea cu fermitate nu înseamnă a vorbi convingător în ședințe!

aspecte de la Adunarea generală A.S.C. a anului IV M.G.

L-am fi dorit un reportaj, de ce n-am mărturisit-o, laudativ. La adresa studenților acestui an de studiu, a problemelor care îi preocupă. A modului cum le abordează. A fermității și corectitudinii cu care le rezolvă. Dar...

O primă impresie: din 88 de studenți ai anului, prezenți doar cincizeci. Dintre studenții cu medii mari, absenți: Daniel Mihai, Pavel Popovici, Florin Ududec, Cîlniceanu Ion, Dorobanțu Floare. Dintre cei cu medii slabe: Dragomir Traian, Buzatu Paula, Luca Mihai. La adunare au fost invitate trei cadre didactice. A participat doar unul.

Ordinea de zi: analiza situației profesionale a studenților după sesiunea de examene, urmată de discuții. S-au citit două referate, de câte 3-5 minute fiecare, conștient exclusiv din statistici, procente, calcule. Îngrijorătoare această apologie a cifrelor inerte, cînd este vorba de tineri, de capacități mobilizatoare; pe cînd debarasarea de sistemul acesta perimat de apreciere a studenților noștri față de viitoarea pro-

sesiune? Am reținut, dintr-o exclusiv reportericească curiozitate, câteva: 14 studenți au promovat cu note de 9 și 10 examenul de chirurgie. Examenul de puericultură a fost promovat în proporție de 100%. Banda de magnetofon a reținut câteva nume: studenții meritorii Livia Prepelită, Fulger Lazăr, Radu Gîrleanu, sau diametrul opus, restanțierii Mihai Luca, Traian Dragomir, Ștefan Schekec, Paula Buzatu. Ultimii patru, toți absenți de la adunarea generală. Și, în sfîrșit, 7,9% respinși la examene!

Discuțiile care au urmat, tulburate în desfășurarea lor de luări de cuvînt neprincipiale, polemice, lipsă de interes și combativitate, dovedind o gravă deficiență a orientării politice a unui număr, e adevărat, mic de studenți, toate grefate pe lipsa de coeziune între studenții anului și aleșii săi în biroul A.S.C., la care s-au mai adăugat prezența formală a majorității celor din sală, au evidențiat fisuri în viața de asociație a acestui an de studiu, ale

Veșnica întoarcere

Veșnica întoarcere o purtăm în noi.

O purtăm ca pe-o a doua inimă; o purtăm în ochi și-n podul palmei ca pe o mîngîiere, o purtăm pe buze și în gînd.

O purtăm cu noi pretutindeni.

veșnica întoarcere, talisman prețios și hulit, pendulînd între dorință și fapt, la poalele cataractelor iubirii pe care le numim suflet.

Dar e în noi;

în țărîmul interzis, și e atît de mult al nostru, că singuri nu-l putem străbate

decît însoțiți de noi înșine. Veșnica întoarcere înseamnă

mai mult decît tinerețe, mai mult decît adolescență, veșnica întoarcere sîntem noi,

cei care nu ne mințim, noi, cei adevărați.

Veșnica întoarcere

e oul lui Brîncuși,

e roata și laserul,

adevărul și coloana infinită,

piinea,

libertatea,

zborurile spațiale și singele martirilor,

veșnica întoarcere e în noi,

poate singura comoară,

singura garanție pentru

un mîine.

Cristian Furnică

opticii cîtorva dintre studenții săi privitoare la condiția tînarului de astăzi, la statutul moral și social al studențului.

Memoria benzii de magnetofon ne incită la redarea nuanțată a „discuțiilor” și, mai ales, a modului de a gîndi al studenților din anul IV Medicină generală.

Ne miră faptul cum, după patru ani de facultate, după experiența cîtorva zeci de examene, nepromovarea unuia mai poate fi justificată atît de, conștient calificat, pueril: „Nu am reușit la examenul de chirurgie pentru că în noaptea precedentă nu am putut dormi de loc, iar a doua zi nu m-am putut concentra...” Au urmat alți restanțieri, cu alte justificări, la fel de terne și școlărești. După aceste dezvinovățiri care, o dată făcute, se pare că orice legătură a „cazurilor-problemă” cu viața de asociație se intrerupe pînă după o nouă sesiune de examene, a urmat revelația: cîțiva studenți foarte buni, membri ai organizației de partid, exemple de conduită și combativitate în organisme superioare ale asociației studenților, nu însă și în propriul lor an de studiu, au discutat, într-un mod lipsit de principialitate, mergînd pînă la iresponsabilitate, uneori cu bună credință, alteori printr-o pseudo-preocupare față de interesele majore ale vieții de asociație. demagogic, cazul studentului T. D., care a promovat un singur examen din trei (discuțiile s-au desfășurat în absența acestuia, respectivul student fiind bolnav).

Dar, banda:

L. F.: Situația colegului T. D. eu o consider destul de grea. Lucrează de doi ani în tură de noapte, la Clinicile Noi, la chirurgie. Rezultă deci că, în mod obiectiv, nu are cînd să se pregătească pentru a promova examenele. Din această cauză nu beneficiază nici de cîmin, nici de bursă.

R. G.: secretar A.S.C.: Din care cauză?

L. F.: Din cauza notelor mici și a ne promovării examenelor. Or, asta întretine un cerc vicios, asta îl obligă pe el să lucreze în continuare, acest lucru nu îi permite să învețe mai mult. **Asociația ar putea să-l ajute pe T. D. să promoveze examenele, să ia note bune, printr-un loc în cîmin sau prin acordarea unei burse excepționale (!? n. n.)**

R. G.: secretar A.S.C.: Bine, dar mai sînt și alți studenți care lucrează după amiaza sau noaptea și totuși obțin calificative foarte bune. Cum îți explici acest lucru?

T. G.: Faptul că mai există și astfel de studenți nu poate constitui un argument împotriva colegului T. D. (!? n. n.). Sînt cazuri excepționale. **T. D.** nu poate învăța atît de mult... el este un student de nota 7, dar în condițiile pe care le are, nu învață de loc. Într-adevăr, cum spunea și **L. F.**, dacă i s-ar acorda o bursă excepțională, situația lui la învățătură s-ar îmbunătăți simțitor.

G. R.: secretar A.S.: **T. D.** a avut loc în cîmin. Știi cumva care au fost motivele pentru care el nu mai este cîminist?

T. G. Atunci a fost altceva. Noi vorbim de situația actuală. Ce a făcut, a făcut pe pielea lui... **A rămas repetent...** Acum însă, dacă vrem să cerem de la el mai mult, consider că **trebuie să-l și ajutăm...**

R. G.: Cum?

T. G.: Dîndu-i o bursă excepțională!

R. G.: Pentru nepromovarea examenelor? Pentru neparticiparea lui la nici una din formele activității de asociație?

A. D.: adjunct de secretar A.S.C.: Cred că primul pas trebuie să-l facă **T. D.** în ceea ce privește situația sa profesională: **obținînd note bune, se va reabilita prin el însuși.** În cazul în care are, într-adevăr, o situație materială mai dificilă, lucru însă neadevărat. În felul acesta va avea loc și în cîmin, va putea obține și o bursă.

L. F.:... Acestor studenți le putem găsi o scuză a mentalității... (!? n. n.)

Și mereu așa, timp de o oră și jumătate, fără nici o concluzie, fără nici o hotărîre menită să îmbunătățească situația. Discuții sterile atîta vreme cît nu s-a făcut nimic pentru **T. D.**

Înainte de a analiza cîteva vicii de raționament ale vorbitorilor, ne permitem cîteva remarcă: bursa excepțio-

nală se acordă studenților care îndeplinesc anumite criterii ca: Situația profesională a studentului. Activitatea A.S. a studentului etc.; or, nici unul dintre aceste criterii nu sînt satisfăcute pentru a justifica acordarea unei burse. Pe de altă parte însă, este oare soluția cea mai bună ca, în cazul în care un student rămîne repetent, aceasta să atragă imediat scoaterea sa din cîmin? Aceasta nu îl îndepărtează oare și mai mult pe studentul respectiv de climatul studentesc al cîminului, atrăgînd după sine alte repercusiuni?

Dar, în cazul nostru, asociația stu-

denților acestui an, maturitatea unei gîndiri tineresti prin îndrăzneala abordării unor probleme, cu care ne-am obișnuit și în care credem cu convîngere, nu s-a mai manifestat mai plină de eclecticism, prin imbinarea mecanică și arbitrară a unor laturi ale acestui complex de factori care este studentul, fără distingerea aspectelor esențiale: pregătire profesională, participare responsabilă la preocupările studențimii noastre, a celor **determinante:** note bune, exemplu de conduită, de cele **determinate:** bursă, loc în cîmin etc., ca în această adunare, în discutarea cazului studentului **T. D.**, fost repetent, acum restanțier, rupt de preocupările colectivului, vîrstei și viitoarei profesii. Și cum este și firesc, dezbaterile atît de furtunoase, demne de o cauză mai bună, au rămas infructuoase, dacă nu chiar au indus în eroare asupra adevăratei înlănuiri a fenomenelor.

Se nasc însă, din superficialitatea acestui mod de a aborda **problemele noastre,** de către noi, cîteva sublinieri. Majoritatea acestor „altruisti” apărători ai cazului-problemă **T. D.**, sînt studenți foarte buni. Ne-ar fi interesat însă, de-a lungul anului, nu prin luări de cuvînt în ședințe, cum l-au ajutat acești activiști A.S.C. pe **T. D.** să-și pregătească examenele, în vederea promovării lor? De cîte ori s-au interesat despre modul în care acest student își privește viitoarea profesiune?

N-am fi insistat în reportajul nostru atît de mult asupra acestui subiect, tema adunării fiind sesiunea în general, dacă discuțiile nu s-ar fi polarizat în întregime asupra lui. Am scris însă aceste rînduri pentru corectitudinea gîndirii noastre, pentru maturitatea noastră politică, a combativității ce caracterizează asociația din care ne mîndrim că facem parte.

R.S.

Incompatibilele valențe: spirit revoluționar - profesionalism

A avea spirit revoluționar nu înseamnă a nu-ți exercita condiția morală și profesională la nivelul celor mai înalte exigențe. Dimpotrivă, înțelegerea și atitudinea personală față de abordarea matură a tuturor implicațiilor viitoarei profesii cu statutul de cetățean al orînduirii tale și om al anilor tăi respinge de la bun început posibilitatea instaurării unei conduite „carieriste”, în care exigența pregătire profesională s-ar părea că exclude trăirea la cea mai înaltă tensiune a anilor tăi, a vîrstei generației tale.

Profesionalism și spirit revoluționar, sînt două laturi care nu pot ființa în persoana aceluiași tînar, a specialistului de mîine. În numele euceririlor dobîndite în transformările conștiinței noastre, nu mai putem admite ca numai „notele mari”, orice ar reflecta ele..., să constituie un scop în sine, o preocupare care să polarizeze întreaga activitate a unor colegi. După cum, tot atît de adevărat, nu mai putem admite ca funcții de răspundere în **Asociația studențescă** să fie deținute de studenți cu rezultate slabe în pregătirea profesională. Aceasta este una dintre cele mai fericite căi prin care **ne putem manifesta patriotismul și fermitatea noastră politică.** Progresul îl realizăm prin promovarea unor oameni potriviți în locuri potrivite. Structura celui mai înalt tip de societate și curajul opiniei studențești nu poate concepe ca unii tineri să nu-și afle locul potrivit, după cum, prin diverse concursuri de împerejurări sau false criterii, care din păcate încă mai persistă, să dețină posturi în organisme studențești pe care nu le merită.

Putem și sîntem datori să-i „demitizăm” pe acești „băieți buni” aflați în poziții de conducere acolo unde realitatea cere să fie oameni capabili, aceste spirite blajine și dezinteresate, dacă nu mai mult interesate de propria lor ascendență, acolo unde tumultul vieții studențești cere curaj al opiniei, entuziasm și responsabilitate. Astfel, este inexplicabil și anacronic ca studenți fără nici o activitate în propriul lor an de studiu să ne reprezinte în organisme superioare. Exemple sînt încă, din păcate, numeroase, și e ușor de înțeles jena ce ne împiedică în a le așterne numele pe hîrtie. Sînt bine pregătiți profesional, pentru că sînt niște falși activiști A. S., pe cînd alți studenți, cu rezultate mai slabe, sînt adesea puși în umbră de aceste „super-vedete” care confundă viața de organizație cu un mijloc de a-și atinge țelul lor final: nu doar cariera, bazată pe niște calități discutabile, ci o poziție caldă și ferită, dacă se poate fără prea multă muncă; nu uită însă de a se pregăti profesional pentru ca, la o mai atentă apreciere a activității lor social-obștești, să mai rămînă totuși ceva pentru a fi binevăzuți, în continuare. (Opticii acesteia închistate de a „bine-vedea” doar potențialii carieristi, numai prin prisma unor note meritorii, merită să-i dedicăm un spațiu mai larg, și o vom face). „În lupta împotriva concepțiilor înapoiate, a influențelor modului de viață burghez, a tot felul de manifestări retrograde trebuie să acționeze munca politică, organizațiile obștești, opinia publică”, spunea secretarul general al partidului nostru la Consfățuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei și al activității politice și culturale-educative.

Educația noastră comunistă, activitatea pe care o depunem cu tragere de inimă într-o societate în care munca este prețuită și cel care o depune, cîștit, cunoaște roadele a tot ceea ce ne înconjoară. Dar în ambele domenii fundamentale ale existenței noastre de tineri comuniști: o înaltă pregătire politico-ideologică și o tinerească și curată pasiune pentru profesiune. Numai imbinarea lor formează adevărul existenței tînarului în societatea socialistă, în care munca devine creatoare tuturor bunurilor și suprem criteriu de prețuire a valorii noastre ca oameni.

Acum, cînd toți tinerii acestei țări sînt egali, de la posibilități de afirmare și pînă la potențialul devenirii noastre plene, umbrele în lumina anilor noștri, care au născut aceste rînduri reprezintă existențe penibile, a căror demascare și înlăturare se conturează ca o îndatorire față de era socialistă a țării, față de noi înșine.

EUGEN VANCU, anul VI M.G.

AVE JUVENTUTE

APARTINEM ACELEIAȘI GENERAȚII — SĂ NE CUNOAȘTEM, AȘADAR!

O să fiu convins pînă în clipa de pe urmă că știința e lucrul cel mai de seamă, cel mai minunat și cel mai necesar din viața omului, că totdeauna a fost și va fi expresia cea mai sublimă a iubirii și că numai prin iubire omul va birui și natura și se va birui și pe sine însuși.

A. P. Cehov

Generația tinăra se integrează în anii vârstei sale biologice, mai mult decît imaginea creată de mături cu privire la cum gîndește și cum ar trebui, de fapt, să gîndească. Dar valorificarea la potențialul cel mai înalt al acestei vîrste nu se realizează decît prin înțelegerea pînă la contopire a idealului tinerilor cu progresul social, cu marile transformări sociale ca rezultat al modificărilor de conștiință; nu este însă vorba de o progresie aritmetică a acestor îmbunătățiri a modului de gîndire și participare, ci de progresia conferită de realitățile pe care tinerii înșiși știu să le stabilească între ei. În cazul nostru, un viitor specialist, astăzi student în medicină, nu realizează acest deziderat numai prin ce află despre studenții altor facultăți, despre tinerii din industrie, la urma urmei, despre cei de aceeași generație cu el, prin presă, radio, TV, sau chiar relații bilaterale. Este nevoie de mai mult, nu se poate trece atît de ușor, cu grabă parcă, spre anii maturității, uitînd că atribu-

tul de TÎNAR: putere de muncă, pasiunea de a cunoaște, participarea activă la idealurile întregului nostru popor, ne permit stabilirea unor legături cu toți tinerii țării importante atît pe plan individual cît mai ales social.

Cu toate că ne-am propus să analizăm relația știință-umanism, necesitatea stabilirii unor mai strînse legături între tinerii de aceeași vîrstă, dar cu preocupări diferite, și pentru care caută să pledeze autorul acestor rînduri, am pătruns în sfera socialului format din individualități distincte — studenți ai unor facultăți diferite. Or, de la a ne recunoaște limitați în anumite domenii ale științei și culturii, și pînă la a afirma inexistența vreunei afilierii între social și individual, între realizările societății și cele personale, nu este decît un pas. Iar atunci cînd interese personale coincid cu interese ale întregii societăți, ambele au de cîștigat, iar societatea respectivă progresaază. Este cazul nostru, căruia printr-un anumit mod de a gîndi, dorim să-i imprimăm o și mai perfectă suprapunere relației social-individual, în sfera problemelor economice și politice ale orînduirii noastre, sub egida unei vîrste comune, a cunoașterii și, mai ales, a recunoașterii, în domeniul eticului tineretului. Cu atît mai mult cu cît nu facem abstracție de parametri sociali ai domeniului, căroră însă le adăugăm noi semnificații, de ordin moral.

Noi, studenții mediciști timisoreni, avem nevoie de multiple cunoștințe de economie, psihologie, electronică, antropologie și etnologie, estetică (ce este oare arta vindecării dacă nu arta reflectării, contemplării și valorificării, a apărării trăirii pe multiple planuri, ale valorii umane?). Lingvistică, cunoștințe despre frumos și util, adevăr și dreptate (poate fi boala îndepărtată fără a avea convingerea că este o nedreptate adusă echilibrului naturii), armonie. Armonia este scopul, dar poate fi și mijlocul realizării sale. Dar nu numai atît: poziția studentului este unică față de obiectul asimilării, oricare ar fi el. Și cît de utilă ar fi uneori o mai strînsă colaborare între toți studenții privind teoria informațiilor, tehnica asimilării și corelării lor, analiza structural-sintetică a obiectului fiecărei profesii, ca să mai uităm puțin (mărcăta această calitate a omului — puterea de a uita) de arbitrarele — di-

dactice împărțiri ale studiului cu care sîntem obișnuiți pînă la deformare în anii facultății, privind diversele metodologii de abordare a studiului.

Mai mult, a apărut în lumea noastră studentescă, în atmosfera relațiilor profesor-student o tendință ale cărei beneficii și pericole se cer precis delimitate: din justificata străduință ca, pe parcursul analizei actului medical, să facem prea des abstracție de obiectul studiumului nostru, omul. Și, mai departe (în vogă termenul de „dezumanizare a medicinei“), din dorința de o mai exactă apreciere a datelor, prin înlăturarea considerentelor morale, este prea des propovăduită, prin gesturi și atitudini ale unor profesori de ai noștri, necesitatea unui adevărat anti-umanism teoretic în medicină, despre umanismul medicinei vorbind mai des cei de cu totul alte profesii. Aceasta ne împiedică oare să comunicăm oare de la om la om cu muzicienii, economiștii sau poeții? Să nu uităm că mobilul cercetării, ca și finalitatea străduințelor noastre, nu este lipsită de conținut uman, de valoare socială, comună tuturor, iar a face abstracție, din prea multă „sîrguință“, de omul luat în ansamblu, duce la pierderea echilibrului, dezumanizînd oricare dintre științe, nu numai medicina.

Noi, mediciștii timisoreni, despre care, neîntemeiat, se spune adesea că sîntem retrași, optăm pentru apropierea de studenții altor facultăți timisorene, de tinerii din industrie și agricultură, din licee, pentru realizarea dezideratului mai sus exprimat. Nu numai pentru că aparținem aceleiași generații, nu numai pentru că aceste contacte ne ajută în viitoarea noastră profesie, ci pentru satisfacerea, odată în plus, a speranțelor puse în noi, de a concilia, în modul cel mai armonios, cu urmări din cele mai favorabile nu numai pentru ceea ce vom deveni, cît pentru bunul mers al întregii societăți socialiste românești, relația știință-umanism.

Începuturi modeste au fost: seri de grupă, filme vizionate în comun etc. Modest! Mult prea modest pentru ceea ce ne puteam oferi unii altora. Este cazul să punem umărul, să înțelegem cu toții ce înseamnă, într-adevăr, a fi tînăr, iar unirea noastră nu poate decît folosi generației noastre. Semnalăm un prim pas, mai de amploare: inițierea unui curs studentesc, împreună cu studenții de la Universitate, de Istoria artelor și de Istoria literaturii universale. Din inițiativa Asociației studenților, din I.M.T. al Centrului Universitar al Asociațiilor Studenților Comunisti Timișoara. Este o inițiativă valoroasă, pe care o dorim urmată de altele, menite să confirme valoarea multiplelor noastre preocupări.

Liana Filip anul II Stomatologie

Gînduri pentru după studenție

Scrisoare de la un medic de circumscripție — dr. ILEANA MATEȘ, comuna Oprișor, jud. Mehedinți

Imi place să spun, de cîte ori mi se cer relații despre locul meu de muncă, că este situat undeva, la capătul pămîntului, într-o regiune deluroasă. Localitatea mea are șase mii de suflete, asupra cărora veghez zi și noapte.

M-am îndreptat spre acest loc de sihăstrie în ziua de 1 noiembrie a anului trecut cu convingerea că va fi greu, chiar foarte greu, că va fi un început anevoios, plin de necunoscute și obstacole. În inimă păstram însă cuvintele prof. dr. Pius Brinzeu, auzite în aceeași zi la festivitățile de primire ce ni s-au făcut în Turnu-Severin: „Profesia de medic este o profesie nobilă, dar cere multă dăruire de sine, cere pasiune și multă conștiinciozitate“. De-atunci s-au scurs patru luni de zile, deși eu trăiesc cu impresia că sînt aici de o veșnicie...

În acest interval de timp am încercat zi de zi să străbat necunoscutul și să descifrez complexitatea de probleme ce-i revine unui medic generalist într-o circumscripție rurală.

Ziua de muncă începe la ora opt dimineața. În primele zile de activitate această oră reprezenta pentru mine un moment de tortură. Intrînd în cabinet, găseam nouă oameni (subalternii mei), care așteptau de la mine programul de lucru pentru ziua respectivă. A fost greu pînă am reușit să mă informez despre atribuțiile fiecăruia: dezinfector, asistent de igienă etc. După această microședință de dimineață urmează consultațiile. Și din nou imi amintesc de primele zile cînd eram foarte nemulțumită. Nu puteam accepta ideea că ceea ce fac se numește medicină. Era și perioada de început, cînd oamenii, mai ales bătrînii, bolnavii cronici, făceau un adevărat pelerinaj la dispensar, pentru că au auzit de sosirea unui doctor nou. Simțeam că nu am satisfacțiile profesionale dorite. Mă revolta și incurca felul „alambicat“ în care-mi descriau simptomatologia. De exemplu, majoritatea femeilor în vîrstă imi spun așa: „D-soară, imi vin ametele și n-am putere. Și-apoi mă ia, așa, o durere din capul chieptului, care-mi răspunde în spate, iar de aici urcă în noada capului și simt că-mi face capul ca ciorile vara în fin.“

Apoi, pe parcurs, s-au ivit și cazuri mai dificile, pe care nu le puteam diagnostica, de obicei afecțiuni dermatologice, de altfel patologia cea mai problematică pentru mine, ca medic generalist.

Dar, au fost și satisfacții profesionale! Un exemplu: în timpul epidemiei de gripă, foarte mulți bătrîni au făcut și complicații pul-

monare. Refuzau să se interneze pe motivul că vor să moară acasă. Nu vă pot exprima bucuria ce o simt acum, cînd intru în casele acestor oameni și-i găsesc „pe picioare“, așa cum își doreau, iar ochii le sînt umeziți de mulțumirea și recunoștința ce mi-o poartă. În astfel de zile, seara, adorm și eu cu zîmbetul pe buze, și trăiesc convingerea că medicina se poate face, totuși, oriunde.

Și-apoi urgențele! Nu se poate compara cu nimic satisfacția ce o simți atunci cînd ești convins că ai scăpat viața unui om pentru că, ai pus diagnosticul cu promptitudine și ai adoptat conduita terapeutică necesară. După masă am, zilnic, cîte două ore de teren: pe linie de igienă, pediatrie, controale periodice la bolnavi cronici etc.

S-ar zice că s-a încheiat o zi de muncă. Dar sînt zile în care mai trebuie să țin o conferință la Căminul cultural, sau o lecție de dirigenție la clasa a VI-a despre „Acordarea primului ajutor în caz de accidente“, sau trebuie să fac o lecție cu cursanții de la grupa de Crucea Roșie a C.A.P.-ului. Și așa trece o zi, una după cealaltă, fără să poată fi vorba de monotonie: în fiecare zi sînt alte probleme, alte emoții, alte cazuri, apar alte ecuații și, deci, alte necunoscute. Dacă stau și mă gîndesc acum, cînd m-am obișnuit cu toate (de subliniat trăsătura cea mai valoroasă a omului — obișnuința), nu aș găsi răspuns la întrebarea: ce nu-ți place sau ce greutăți ai? (Bineînțeles, excluzînd în mod tacit problema echilibrului interior și a vieții psihice, de care nu poate fi vorba în această muncă de apostolat).

Dispensarul este o contribuție nouă, așezat în centrul comunei și lângă Consiliul Popular (!), fiind înzestrat cu tot necesarul (inclusiv autosanitară, cabinet stomatologic, casă de nașteri). Personalul mediu este foarte conștiincios și pregătit bine profesional. Se muncește cu multă seriozitate și disciplină programul de activitate la dispensar fiind permanent între opt dimineața și opt seara. Spitalul teritorial de care aparțin imi acordă sprijinul necesar de cîte ori se ivesc probleme mai complicate. Cu un singur lucru nu mă impac încă: „șefia“. E foarte grea! Începînd cu porumbul necesar pentru calul de la șaretă și terminînd cu urgențele, toate trec întii pe la mine. Imi amintesc de multe ori de cuvintele prof. dr. Anușă: „Medicul generalist este ministrul sănătății la el, la circumscripție“. Da, așa-i, este „ministrul sănătății“ în instituția pe care o conduce, dar această instituție este subordonată Forului Suprem Comunal care este Consiliul Popular! Deci, această „șefie absolută“ de care ne asigurăm odată, la un curs, este cu „cîntec“ și ... greutăți.

Apelînd din nou la sinceritate (cum, de altfel, am făcut mereu) — și mă adresez mai mult acum colegilor din anul VI — viața de medic generalist într-o circumscripție rurală este un loc NECESAR, pentru că aici te formezi ca medic, aici îți câștigi independența și personalitatea în profesie, aici înveți să cunoști oamenii și să vorbești cu ei și, de ce nu, aici poate te descoperi și pe tine ca om și ca medic.

În viața de zi cu zi se evidențiază cert oamenii care știu să împletească inteligența cu rațiunea, cu vocația, bucuriile cu necazul, puritatea iubirii cu viața oameni care știu să fie prieteni, să aibă prietenii. O autoanaliză cu maximum de obiectivitate ne obligă să recunoaștem că în fiecare dintre noi există o doză variabilă de sociabilitate. Într-un impas al vieții simțim imediat nevoia aproapelui confesor — un om care ne poate înțelege, ne poate ajuta — un prieten.

Iată deci că fiecare dorim, visăm, căutăm prietenia adevărată ca pe un elixir. A face o ierarhie a valorilor morale este destul de greu dar totuși care este locul prieteniei în scara valorilor morale, care este menirea ei? Fr. Bacon spunea: „Prietenia îndoiește bucuriile și înjumătățește necazurile”.

Adevărata prietenie își are izvorul într-o chemare afectivă înaltă nobilă. Grecii zeificau prietenia în lăpund-o ca pe un tânăr frumos cu băina prinsă într-o agrafă pe umăr cu capul desco-

LOCUL PRIETENIEI ÎN SCARA VALORILOR MORALE

perit, cu o mână pe inimă și cealaltă sprijinită pe un ulm lovit de trăsnet.

În jurul ulmului se ridică un lujer de viață, încărcat de struguri. În mod simbolic ulmul întru-chipează nenorocul ucis de trăsnet pentru a nu împiedica prietenia, iar vița de vie întru-chipează dulcea consolă a prieteniei.

Prietenia adevărată este un sentiment dinamic, o confruntare a noastră cu noi înșine, cu semenii noștri. Iată de ce B. Haro spunea: „Îmi iubesc prietenul — al doilea eu al meu”.

Nu se poate ca prietenii să nu se ajute unii pe alții și totuși o prietenie nu este compatibilă cu căutarea de interese. Tot ce faci pentru prietenii trebuie să fie ca pentru tine însuți.

Trănicia prieteniei este sinceritatea. Mulți situează prietenia undeva departe având doar ici și colo legături slabe cu sentimentele lor, sau unii uită de o latură a sincerității: vor să fie sinceri față de alții uitând să fie sinceri față de ei.

Aceștia se mulțumesc cu frânturi ale prieteniei, fără să simtă forța plinitudinii sentimentului. Este firesc ca prietenii să se prefere între ei, cu o condiție: prietenia cu un superior să nu se transforme în lingușire, iar cea cu un subaltern să nu-i producă acestuia sentimentul inferiorității, a servajului moral. În caz contrar, după cum spunea Aubert, prietenia dispare pentru că egalitatea încețoșează.

Există o tendință care are ca rezultat crearea așa numitelor pseudoprieteni, adică în loc de prietenii să ne formăm complicități care urmăresc interese meschine, ambiții mărunte, toate acestea situându-se la antipodul prieteniei. Prietenia se realizează greu și se păstrează cu sacrificii. Kahanovski este de părere că: „cinstit lucru este să stai alături de un prieten, e încă mai frumos să rămii de partea lui”. Pentru că sintem tineri și prietenii dezinteresate, frumoase, nobile se încheagă la tinerețe, să batem deci plini de încredere la porțile prieteniei. Să facem asta cu elan tineresc, dragoste de viață, de tot ceea ce este uman. Maturitatea ne va verifica prietenii, păstrându-le pe cele adevărate ca pe niște inestimabile comori. Dacă Alfred de Musset spunea: „să prefacem o lacrimă într-o perlă”, noi prin prietenie vom preschimba viața într-un diamant care va reflecta o personalitate umană armonios dezvoltată.

Ionovan Monica anul II MG

COLEGII NOȘTRI AFRICANI

interview cu Kiatanda Pierre-Ange

Zimbesc și întind interlocutorului meu o mână prietenă. Îmi răspunde. Este un student străin care studiază la medicină. Acest lucru nu mai este o raritate pentru institutul nostru, pentru Timișoara, pentru România. În stadiul actual institutele de învățământ superior din țara noastră pot concura cu similarele lor din majoritatea țărilor lumii. Deci nu e de mirare că în fiecare an primim sau vom primi oaspeți ce vor să studieze aici, să cunoască limba și oamenii țării noastre. În acest sens, Kiatanda Pierre-Ange, student în anul V medicină generală a avut amabilitatea să colaboreze la prezentul interviu (Pierre este de fapt și coordonator al studenților africani din Timișoara). L-am ales întâmplător, ca exemplu semnificativ pentru fenomenul social existent: faptele particulare relatează exprimă în esență o realitate concretă ce se poate generaliza.

Red.: Unde-ai trăit și ai studiat înainte de a veni în România?

K.P.A.: Părinții mei sînt originari din Angola dar familia s-a stabilit în Zair-Kinshasa. Acolo am făcut și școala în limba franceză. După bacalaureat am participat la un concurs de stat, am reușit și mi s-a acordat o bursă pentru RDG sau România.

Red.: De ce ai ales România?

K.P.A.: Făcusem școala în limba franceză, am învățat și latina. A fost mai simplu să învăț româna care este înrudită cu ambele. Odată am citit o carte despre medicii lumii printre care, ca foarte valoroși, erau tratați și românii C.I. Parhon și V. Babeș. Și acest fapt m-a influențat.

Red.: Cum ai evoluat în însușirea limbii române? (Ne descurcăm foarte bine românește).

K.P.A.: Inițial venisem la București. Acolo am început cursul pregătitor și-am făcut primul an. Apoi am urmat la Cluj și acum aici. Chiar dacă așa fi putut să studiez din cărțile în limba franceză, m-am simțit obligat să mă perfecționez în limba dvs. În primul rând pentru clinică și apoi pentru facilitarea susținerii examenelor. Am fost ajutat de asistenții colegi, profesori, așa că acum mă descurc.

Red.: De fapt tu îmi acorzi o pauză de studiu, ești în sesiune. Cum stai cu examenele, Pierre?

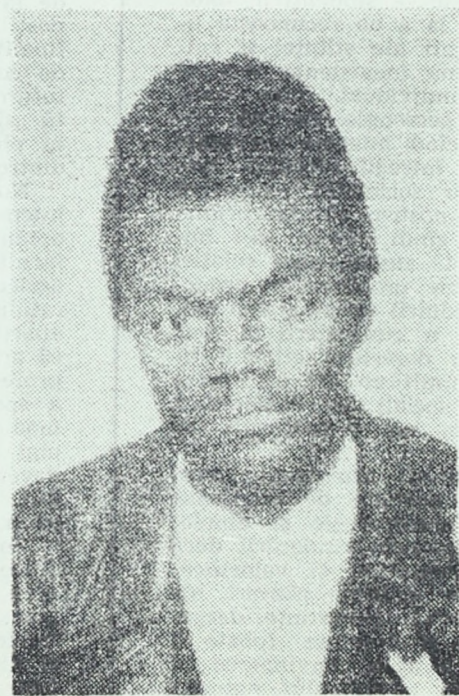
K.P.A.: Am dat două examene pînă acum, le-am luat destul de bine (10,7). Acum mă pregătesc intens pentru ultimul. Cred că e cel mai greu examen, e vorba de Neurologie, sper să nu-l ratez.

Red.: Ce părere ai despre oamenii din jurul tău: colegii, prietenii, ai ceva de reproșat?

K.P.A.: Atitudinea lor depinde și de comportarea mea față de ei. Oricum, colegii mă ajută cu explicații, cărți, chiar fără să le cer; mă impresionează sociabilitatea și optimismul lor. Practic, nu pot să le reproșez nimic — sînt oameni!

Red.: Ce părere ai despre România. Mi-ai spus că ai fost prin țară?

K.P.A.: Da, cunosc câteva din orașele principale, am beneficiat de bilete din partea A.S.C., m-am simțit foarte bine în excursii, la mare, la munte.

Am făcut și o excursie pe cont propriu în nordul Moldovei. Totul mi-a părut deosebit, nou, dinamic.

Red.: Cum o să integrezi medicina studiată aici cu specificul tropical de acolo, unde vei profesa?

K.P.A.: Într-adevăr, asta este o problemă importantă, deoarece în Africa predomină anumite boli, rare în Europa sau necunoscute, cum ar fi: boli parazitare, infecto-contagioase specifice, nutritive. Se pune problema tratamentului, a antibioticelor eficiente... Trebuie să-ți spun că după ce termin medicina, urmez un curs accelerat de 6 luni de medicină tropicală în țările din Occident (foste deținătoare de colonii) și în URSS există asemenea institute.

Red.: Spune-mi ceva despre țara ta, Pierre.

K.P.A.: Aș fi prea individualist dacă m-aș limita la Zair; fiindcă vorbesc și în numele colegilor mei africani, spun ceva despre Africa și despre noi.

Știi că Africa este un continent mare, în curs de dezvoltare, în care mai sînt încă colonii, probleme rasiale și sociale, foarte acute, în care e nevoie de cadre superioare: medici, ingineri. Datorită evoluției relațiilor dintre statele noastre și România, la care un rol important a avut și excelența dv. conducător de stat, tineretul african are posibilități de pregătire superioară aici, în România.

Și pentru tot, în primul rând trebuie să mulțumim țării dv., conducerii institutelor, cadrelor didactice, colegilor noștri români.

Red.: Poate ai vrut să-mi spui ceva și nu te-am întrebat, ai ocazia acum.

K.P.A.: Dă-mi voie să te întreb și eu ceva: ce părere aveți despre noi, ce așteptați de la noi și ce ne urați?

Vreau să-ți mulțumesc încă odată pentru interesul pe care ni l-ați acordat redactînd acest interviu. Sper ca în viitor, dacă viața îmi va da ocazia să întîlnesc un fost coleg român, să-l pot numi prieten și să-l tratez ca atare.

Nu-mi rămîne decît să afirm că prezența colegilor noștri africani este utilă, pentru ambele părți. Noi îi considerăm ca adevărați colegi, apreciem eforturile și idealurile lor și le dorim numai succese.

Întind interlocutorului meu o mână prietenă. Îmi răspunde. Este un student străin care studiază în România.

A. B. anul II MG.

Seminarul Național al Artei teatrale stu- dențești-Timișoara '72

Orașul trandafirilor, orașul tinereții — Timișoara — a fost gazda primitoare a Seminarului Național de Artă teatrală studențească, eveniment dedicat sărbătoririi celei de-a XXV-a Aniversări a Republicii, prima manifestare de acest gen din țara noastră, desfășurată între 15—17 decembrie 1972 la Institutul de medicină din Timișoara.

Teatrul studențesc se afirmă astăzi, din ce în ce mai mult, atît la noi cît și pe plan mondial, ca o entitate aparte, prilejuind tineretului universitar o formă nouă de manifestare artistică. Teatrul angajat, teatrul politic, teatrul colaj-imbinate cu prospețimea modului regizoral de a transpune scenic o ideatică proprie, studențească, plin de originalitate au fost principalele echivalente ale entuziasmului și emulației creatoare care și-au dat întîlnire în aceste trei zile aici, la Timișoara. Înscrinduse organic în mulțimea valoroaselor preocupări ale studențimii noastre, ca o pregnantă expresie a calităților creator-interpretative ale unor, deja consacrate, formații teatrale studențești, manifestarea a prilejuit un larg și fructuos schimb de opinii cu privire la teatrul studențesc, orientarea sa, mijloacele plastice și expresive de transfigurare scenică, repertoriul. Esențial ni se pare faptul că lucrările Seminarului, pe lingă alte concretizări menite să tonifice întreaga mișcare teatrală studențească, s-au desfășurat sub manifestul-program: Teatrul studențesc — teatru politic.

Este firesc ca, în condițiile unei participări active a tineretului nostru, a studențimii noastre, la edificarea societății socialiste în România, la adoptarea unei atitudini ferme față de problemele lumii contemporane, teatrul studențesc să devină un mijloc de cunoaștere a adevărurilor fundamentale, constituindu-se într-un eficient mijloc de stimulare a angajării militante a studenților, element de altfel esențial al genului, realizat prin imbinarea deschisă oricărui asociații: lumină, dans, pantomimă, poezie, elemente capabile să genereze reacții vii, mobilizatoare ale publicului, prin definiție studențesc.

La manifestarea găzduită de studenții mediciniști timișoreni a participat formația de teatru Podul, a Centrului Universitar București, condusă de Cătălin Naum, cu spectacolul intitulat sugestiv: „Om de omenie, sau Cine poate face bine și nu face, păcătuiește!”, formația de teatru studențesc din Tîrgu-Mureș, cu un spectacol poezie din lirica lui Miron Radu Paraschivescu, precum și „Studio M”, a Institutului de medicină Timișoara, condus de Cristian Furnică, cu spectacolul „Secolul XX”. Au mai fost de față reprezentanți studenți ai altor centre universitare, artista emerită Dina Cocea, dramaturgul Teodor Mănescu, reprezentanți ai Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România, reprezentanți ai presei studențești.

Modalitățile diferite de abordare ale celor trei spectacole au definit elementul de bază al teatrului studențesc: unitatea mesajului în diversitatea stilului. Formația „Podul” — spectacol de inspirație folclorică, cîntînd în transpunerea scenică a unor elemente esențiale de ordin social și politic ale istoriei poporului nostru, formația din Tîrgu-Mureș — poezie angajată prin mesaj politic, transpusă scenic prin utilizarea „clasicului” în teatrul studențesc — desființarea barierei actor-spectator și „Studio M” — abordarea cu gravitate dar și responsabil a marilor probleme ale lumii contemporane: pacea și războiul, civilizația și progresul, omenirea și OMUL.

Dezbaterile, intercalate spectacolelor, au reliefat identitatea de concepție asupra ideii de teatru studențesc privit ca teatru politic, angajat, valoarea sa instructiv-educativă, rolul său mobilizator, nu numai de aderare la o modalitate de expresie studențească, de o indubitabilă valoare artistică, fapt confirmat de altfel și de către actori-regizori profesioniști prezenți la Seminar, cît mai ales de capacitatea de activizare și aderare a fiecărui student-spectator la o atitudine sau mesaj adesea neatîns nici către teatrele profesioniste. Desigur, această menire a teatrului studențesc implică, așa cum au evidențiat dezbaterile, o mare responsabilitate a regizorului sau a instructorului artistic față de accesibilitatea și calitatea acestui mesaj; au fost exprimate sugestii menite să ducă la îmbunătățirea problematice abordate de către teatrul studențesc, a angajării sale și mai profunde în interesele majore ale epocii noastre, la îmbunătățirea repertoriului abordabil de către studenții-actori, a modalităților acestuia de transpunere scenică.

Primul Seminar de Artă teatrală studențească desfășurat la Timișoara a marcat ascendența valorică a mișcării artistice studențești din România, constituind premiza sigură a unor realizări viitoare mereu mai bune ale unui tineret viguros, în plină afirmare.

SCALPELU'

BURSA GÎNDIRII

SOCIOLOGIA INTERRELAȚIEI MEDIC-BOLNAV

Saltul marcant realizat de medicina modernă a presupus, prin implicație, caracterul ei recuperativ, în sensul schimbării ocupației în cazul unor sechele post-maladive și a unei reintegrări cât mai corecte a celui afectat, în procesul de producție.

Renumitul sociolog Parsons a realizat o corectă distincție a rolului jucat de medic în societate, subliniind activitatea acestuia în interesul colectivității, o activitate caracterizată prin altruism și neutralitate afectivă, în sensul unei obiectivări mereu crescînde în consult și tratament. Această orientare — după sociologul american — corespunde unei necesități preventive, un sistem axiologic contrar ducînd la îndepărtarea pacienților de medic și la pierderea încrederii colegilor de profesie. Deci, Parsons indică locul în societate al medicului, însă nu abordează sfera existenței sociale a medicului, dependentă de societate.

Mult mai substanțial în sfera de idei expusă, profesorul vienez I. Tandler observă că profesiunea medicală nu poate fi separată de complexul social și politic în care se exercită, deoarece în mod evident, ea are un cod etic specific național, influențat în bună măsură de tradiționalism: etica medicală e subordonată în ultimă instanță moralei sociale date.

Numeroși medici cu vederi progresiste, dintre care sînt de menționat ideile medicului american Siegerist, au subliniat nevoia unei medicale de stat, a excluderii dependenței economice a medicului față de bolnav, deoarece menținerea sănătății publice este o problemă de stat.

În continuarea sa devenire istorică, în socialism s-a ajuns la medicina de stat în adevărată accepțiune a cuvîntului, cel mai eficient mijloc de ocrotire a sănătății societății. Medicul încadrat în medicina de stat socialistă, înzestrat cu o înaltă pregătire profesională, cu o conștiință morală, civică și patriotică ridicată, în spiritul unei neutralități ganizat în vederea profilaxiei și tratamentului bolilor.

Îndatorirea morală de bază a medicului, înțelegerea față de semenii lui, trebuie să constituie dominantă comportării sale, pe fondul unei pregătiri profesionale la nivelul cerințelor.

În activitatea sa, obligația centrală a medicului este de a munci dezinteresat pentru binele colectivității, pe linia unei conștiințe profesionale constant ridicate, în spiritul unei neutralități afective, nepărtinitor, indiferent de categoria socială, apartenență politică, sexul sau mediul familial de viață al pacientului.

Medicina socială vedește nevoia activității unui medic igienist, care să depisteze în masă, prin măsuri antiepidemice, preventive energice, eventualele cazuri de boală, în vederea salvărilor sănătății publice. Aceste depistări implică o responsabilitate extremă, eventualele erori sau superficialitatea avînd grave urmări asupra comunității umane investigate.

Odată cu schimbarea condițiilor curative în socialism, perfecționarea și gratuitatea metodelor terapeutice a dus la o schimbare esențială a raporturilor medic-bolnav, la relații lipsite de mercantilism și determinism economic.

Extinderea asigurărilor sociale de stat îl pune pe medic în situația rezolvării disfuncțiilor sociale cauzate de boală și de redare a stării de sănătate prin înlăturarea factorilor cauzali care periclitează sănătatea pacientului. Sarcina ce incumbă medicul în societatea socială curentă, este o sarcină cu repercusiuni de ordin economic în substratul ei, care duce la creșterea responsabilității sociale și a conștiinței morale a practicianului.

Prin excluderea raporturilor pecuniare s-au deschis premise optime neutralității afective și obiectivității în deliberare a practicianului care are obligația să respingă acordarea de certificate de boală sau scutiri de muncă unor elemente care, simulînd o anumită boală, caută să se sustragă în mod conștient, îndatoririlor sociale și profesionale.

Medicul are obligația de a aduce la cunoștința forurilor competente fac-

torii nocivi de mediu și diversele noxe care ar putea influența starea de sănătate a colectivității, fiind responsabil de menținerea acesteia; el nu trebuie să uite niciodată că în afara programului său de lucru are o serie de datorii deontologice, prestații de specialitate extrainstituționale — cum ar fi cazurile de prim ajutor, stările de urgență, diverse accidente, calamități naturale și altele — deoarece, după expresia cunoscutului savant Toma Ionescu, „medicul tot medic rămîne și după ce-și desbracă halatul alb”.

Fiind supuși aceluiași determinism social, orizontul interrelației individuale medic-pacient este un anacronism de a-l limita, medicul în complementaritatea sa față de bolnav trebuind să se orienteze în fața unei situații complexe de o deosebită profunzime care-i solicită intuiția în rezolvarea implicațiilor cazului respectiv.

În primul contact anamnestic, e nevoie de stabilirea naturii factorilor sociali, care în anumite boli pot falsifica o diagnosticare care n-a ținut seama de acești factori.

Există din păcate încă și azi grupe de populații rurale, care nu solicită ajutorul medical, considerînd că boala de care suferă un individ se va vindeca spontan sau prin medicamente casnice de tradiție. Aceasta e în mod evident o optică socială îngustă, lucru obiectiv demonstrat prin faptul că în aceste regiuni mortalitatea infantilă și procentul epidemiilor au un coeficient îngrijorător de ridicat.

Pot exista o serie de factori sociali care inlesnesc o epidemie de boală, cum ar fi aglomerările de populație în transmisibilitatea unor boli de natură infecțioasă sau virotică și suprasolicitementul nervos, emoțiile prelunghite, stările de șoc sau subalimentație.

Se simte pregnant nevoia excluderii vanității și a superiorității voite a me-

dicului în fața pacientului, deoarece aceasta va duce la pierderea încrederii inițiale cu care se prezintă cel afectat de o anumită maladie.

Supunerea bolnavului la un tratament psiho-motor inadecvat dublat de o investigație superficială a cazului, premiază a luării cazului sub observație în mod ușuratic, va duce la compromiterea sănătății pacientului.

Medicul trebuie să fie în primul rînd uman, în relațiile sale cu bolnavul, în suflîndu-i încredere permanentă și optimism asupra evoluției viitoarei maladii contractate de pacientul său, iar în cazurile incurabile acest optimism să fie reținut, totuși în măsură să dea încredere bolnavului. E o chestiune care ține însă în ultima instanță de starea psihică a bolnavului, cât și de capacitatea de convingere, de prestația practicianului.

Datorită diversificării ramurilor medicale, pentru realizarea unui diagnostic competent și precis, relațiile bolnavului cu corpul medical au devenit superior complexe în sensul venirii în contact cu specialiști aparținînd unor numeroase ramuri de investigație clinică (radiologie, laborator, ORL, serviciu de interne, stomatologie, etc). Aceasta e consecința specializării și tehnicismului medicinei moderne. Sub raport psihologic, cel care suferă este însă pacientul care vede pulverizată unitatea profesiunii medicale, în drumurile sale de la un specialist la altul, de la un serviciu medical la altul.

O altă consecință a tehnificării medicinei este pierderea responsabilității între specialiști aparținînd diferitelor domenii de specialitate medicală de profiluri diferite, cât și pierderea viiunii de ansamblu asupra bolii prin „înfundarea” cazului spre o anumită latură simptomatică.

Se crede că aceste consecințe negative pot fi remediate prin reconstituirea medicului de medicină generală, prin recuștigarea încrederii și stimei în capacitățile și pregătirea sa.

Într-un cadru afectiv-emoțional constant crescut, pacientul va simți astfel încrederea medicului pulsînd în același ritm cu așteptările sale, spre redarea finală a stării de sănătate.

Iată o problemă predilect ridicată în contemporaneitate. Și asta nu pentru că omenirea n-a încercat să generalizeze și să abstractizeze încă de la ivirea germenilor propriei conștiințe ei pentru că azi necesitatea prezenței acestui concept în gîndirea umană își cere prezența în mod dominant.

Este absolut necesar să facem distincția între a gîndi corect și a gîndi

Știm să gîndim abstract?

abstract, cu toate că aceste noțiuni se implică, gîndirea abstractă presupunînd o gîndire corectă și invers, necesitatea unei gîndiri corecte în cadrul abstractiei, pentru realizarea unor scheme de gîndire rațional-corecte.

Problema gîndirii abstracte, acut marcate în condițiile revoluției tehnico-științifice și de cercetare actuale, în esență din cauza multitudinii și diversității în implicații pe care le ridică evoluția fiecărei ramuri teoretice sau practice, devine tot mai acută.

Luînd spre pildă știința medicală în care, deși toate observațiile, cercetările, ramurile, subramurile, metodele terapeutice și teoriile medicale se referă prin abstractizare totalitară la OM, la un scop unic: menținerea stării de sănătate a omului, necesitatea unei gîndiri abstracte, implicit corecte va fi în compatibilitate în ultimă instanță cu viața pacientului respectiv.

Presupunînd practicianul în fața unui tablou clinic polisimpomatic, el va fi nevoit, aflat în posesia unor date semiologice, biochimice și anamnestică asupra cazului, să diagnosticheze, deci să abstractizeze într-o esență unică datele cunoscute la o singură noțiune: boala cauzală.

Deși pare relativ simplă tranșarea diagnosticală a unui caz în fața unor date complete de etiologie, manifestări patognomonice și siguranța unui diagnostic de laborator, realitatea este în fapt prezența frecventă a unor profunde implicații care pot denatura diagnosticul aparent, deci interpretarea maladii sub un anumit unghi care presupune un diagnostic adecvat și specific.

Este foarte probabilă prezența unor noxe auxiliare manifestare tardivă asupra bolii sau de evoluția particulară, după constituția individuală a pacientului, în corespondență cu datele ereditare, genotipice, de biochimie macromoleculară.

Transformările ivite la nivel infra-microscopic, mitocondrial, lizozomal sau nuclear, presupun evoluții ulterioare de care clinicianul trebuie să țină seama. Chiar tratamentul medicamen-

tos inaugural poate hotărî schimbarea evolutivă a maladii.

Există de asemenea zeci de boli cu debut insidios, dificil de diagnosticat și de tratat, cât și boli cu debut brusc, care în prima fază maladivă au o simptomatologie identică, fiind caracterizate de obicei prin hipertermie anorexie și curbatură.

În fața unei atari situații, iată un complex de fapte care îl pun pe medic să realizeze un efort de selectivizare și abstractizare ale multiplexelor date existente asupra bolii pe care-o are în vedere.

Ca tineri discipoli ai prototipului clinicianului modern, erudit și multilateral, autor al unui diagnostic diferențial precis și eficient, ne străduim ca în limitele relativ restrînse ale posibilităților și nivelului actual de cunoștințe, să raționăm în spiritul gîndirii clinice, încadrate în scheme cât mai abstracte și corecte.

Dacă vom reuși, aceasta o va demonstra viitorul...

Pagină realizată de Ioan Romoșan, anul II Med. generală

Premiul Nobel pentru medicină-1972

Laureații premiului științific pentru medicină ai anului 1972: ROBERT PORTER — biochimist din Oxford și GERALD MAURICE de la Universitatea Rockefeller. La începutul lunii decembrie le-a fost conferit Premiul Nobel pentru faptul că au descifrat, timp de 3 ani și jumătate, construcția moleculei de anticorp.

Alcătuită din 19.996 atomi cu 1320 aminoacizi, anticorpul este cea mai mare moleculă proteică analizată pînă acum.

Citeva detalii ale istoricului descoperirii: doctorul Edelman a recoltat unui pacient cu mielom multiplu din California aproape 250 g de material secretat de celulele canceroase ale măduvei spinării.

După Porter, modelul moleculei anticorpului are forma literei Y, molecula mare fiind compusă din 45 molecule mici, cele din brațele Y-ului constituindu-se din cite un lanț ușor și unul greu, restul lanțurilor grele fiind situate în coada Y-ului. Toate aceste 4 lanțuri ale moleculei conțin cite o fracțiune variabilă și una constantă.

Părțile variabile reprezintă proteinele străine pătrunse în organism, iar cele fixe joacă rolul apărătorilor. Reacția antigen-anticorp, după cum se știe, constă în atacarea proteinelor străine, inclusiv țesuturile organelor transplantate, cu distrugerea completă a uneia dintre părți. De regulă, anticorpii, de un număr incalculabil, sînt cei care rămîn în organism. Descoperirea celor doi savanți contribuie substanțial la creșterea capacității de luptă a medicinei preventive, prin vaccinuri, în virtutea unuia dintre obiectivele ei majore, lupta împotriva cancerului și combaterea unor boli cronice cu evoluție lent-progresivă. Aceste maladii, datorită unor factori agresori externi care, prin declanșarea unor procese inflamatorii determină o alterare a structurii celulare și punerea în contact a unor formațiuni subcelulare cu sistemul anticorp-formator. Fragmentele celulare astfel eliberate pătrund în circulație, dar nu mai sînt recunoscute ca proprii organismului, ducînd la producerea de anticorpi împotriva lor, proces lent, evolutiv și ireversibil, cu distrugerea organismului: ficat, tiroidă.

Detaliile procesului sînt cunoscute în medicina contemporană, dar valoroasa descoperire a celor doi cercetători confirmă eforturile întregii omeniri pentru cunoașterea profundă a patologiei inframicroscopice, conferind perspective optimiste omînirii în lupta împotriva uneia dintre cele mai mari flagele, CANCERUL.

Se sparg tăceri albastre

Pe lacul de zăpadă
valsau stelele roșii,
tiptil, să nu le vadă,
tăcerile albastre;
Au șerpi în loc de brațe,
se unduiesc-mătinii,
favor să mai primească,
să fie pămîntene.
Dar luna fără coarne,
le-amenință deasupra,
făcînd munții să crape
și stîncile să strige;
Se sparg tăceri albastre
de frică și mistere,
nedeslușînd mirajul
cu stele roșii fură,
răpînd statornicia
și liniștea de stele.

Ștefan Apenescu

SCALPELU' 7

Semnal de alarmă pentru „bobocii” căzuți la examene

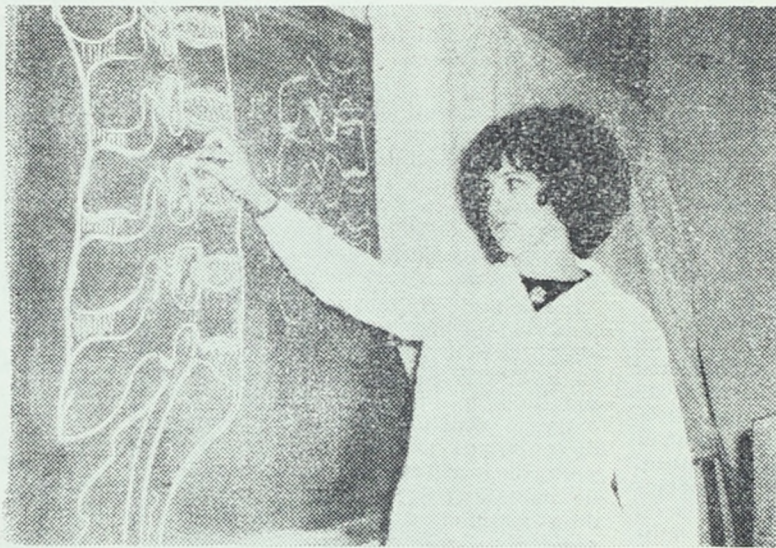
În nici o perioadă a studenției nepromovarea unui examen nu are o importanță atât de mare pentru evoluția ulterioară a evenimentelor ca în cazul anului I. Nu atât din cauza marelui salt spre anul al II-lea, cât mai ales privind semnificația acomodării acestor studenți la viața studențească, prin necunoașterea regulilor de conduită, mod de viață și muncă universitară. Iar faptul că există numeroși asemenea studenți dovedește atât lipsa de preocupare, mărită ar fi necesar în ce-i privește, din partea A.S., de a-i pregăti nu „pentru sesiune”, ci pentru STUDENȚIE, cu tot ceea ce implică ea: repercușiunile, prin gravitatea lor, sînt de natură să îngrijoreze, iminența exmatriculării și, eventual, repetenției atrăgînd, prin răsunetul ei, o umbră mai mult decît neplăcută nu numai asupra tînărului ca atare, cît și asupra vieții de asociație în al cărei obiectiv trebuie să ocupe un loc de frunte integrarea rapidă și eficientă a studenților anului I în atmosfera de studiu a studentului de astăzi, viitorul medic. Pentru aceasta, ne permitem cîteva adnotări.

În apropierea sesiunii de examene din vară, devine din ce în ce mai importantă atenția ce se cere acordată adaptării, dacă aceasta nu s-a realizat pînă acum, a acestor studenți la nivelul noilor cerințe cărora trebuie să le facă față. Nu atât pentru rezultatele imediate, ale celei de-a doua sesiuni de examene din viața de student, sau poate mai ales pentru ea, avînd în vedere numeroșele eșecuri din iarnă, cît și pentru însușirea de către aceștia a unui mod propriu, caracteristic, de a munci, care-și va pune amprenta asupra întregului complex de manifestări și gânduri, de-a lungul celor cinci sau șase ani de facultate. Cu atât mai mult cu cît, anul I constituie o bună bază de plecare pentru dezvoltarea ulterioară, în funcție de însușirile calitative ale fiecărui, a dezvoltării personalității-individ și personalitate-om de știință.

Aspectul adaptării studenților din anul I cîștigă semnificații și mai ample, date fiind deosebirile de ordin educativ, constituite de modalitățile noi ale procesului de învățămînt, adresate colegilor noștri care, încă nu demult, se mai găseau pe băncile liceului. Nu trebuie, desigur, neglijate nici aspectele psihologice, psiho-pedagogice, pe care le implică intrarea într-un nivel calitativ superior al procesului de învățămînt. Dacă acomodarea este încetinită, apar primele eșecuri, așa cum s-a și întimplat. Dar, ca între medici, nu se putea institui din timp o profilaxie pentru evitarea lor? Insuși modul de muncă și de divertisment al medicinistului de 19-20 de ani se schimbă, pornind de la o mai mare libertate a coordonării activității proprii de la noile relații

instaurate, colegiale, precum și a celor dintre profesor-student, de la adaptarea sa la condițiile de cămin, cantină studențească, la cele de studiu în bibliotecă, pînă la condițiile unei alte forme ale activității de masă, Asociația studențească. Acestea sînt punctele vitale pe care Asociația studențească din Institutul de medicină din Timișoara este, măcar acum, în ceasul penultim, datoare să le cunoască și coordoneze.

Întregul corolar al acestui

complex de factori care determină dezvoltarea viitorului specialist (care acum nu și-a luat nici măcar un examen de anul întâi) constituie, în fiecare facultate, obiectul dezbaterilor judicioase, dar nu întotdeauna eficiente, ca și în cazul nostru, ale consilierilor profesionale și cadrele didactice. La noi, principalul domeniu în care s-a ajuns la concluzia că trebuie insistat a fost cel al pregătirii profesionale a studenților. Așa se explică de altfel și faptul că, la începutul anului universitar, s-a ținut un curs liber, de către prof. dr. Alexandru Șofletea, prorectorul I.M.T., intitulat „Tehnica studiului individual” (conținutul acestui curs, litografiat, a fost înmînat tuturor studenților din anul I), constituind o bună premiză a însușirii metodei de acomodare la stilul de învățare propriu învățămîntului superior. Asociația studențească însă nu s-a preocupat îndeajuns pentru rapida lor integrare în acest mod de viață propriu nouă. Adresăm o întrebare studenților din anii mari: de cîte ori v-ați întîlnit la club cu „bobocii”, pentru a-i iniția în tainele acestei vîrste care este studenția?

Aspectul obiectiv al preocupărilor cadrelor noastre didactice pentru adaptarea cît mai rapidă a studenților din primul an la noua lor condiție socială s-a realizat prin indicarea metodelor de învățătură, prin augmentarea condițiilor propice acesteia (Institutul de medicină din Timișoara este unul dintre puținele institute de învățămînt superior timișo-

rene care se poate mîndri cu un număr atît de mare de cursuri litografiate pentru studenți, cu existența unui cabinet de studiu individual, (unic în felul său...), al căror rezultat se cere însă concretizat mai pregnant în sesiunea din vară a acestor studenți.

Pentru ca învechitul mod de muncă din timpul liceului, de a învăța, să fie înlocuit prin a studia, și nu o singură carte, un singur manual, este nevoie de libertate în gîndire,

de spirit mereu deschis înnoirilor, de voință și autodisciplină în coordonarea fondului de timp de care dispunem. De altfel, noțiunea de învățat este incompatibilă cu necesitatea consultării unui larg material bibliografic, condiție inerentă aspectului pluridisciplinar al studiului medical.

Sesiunea din iarnă nu o putem considera concludentă în ce privește acomodarea acestor studenți la viața universitară, cu atît mai mult cu cît o eventuală concluzie nu ar fi deloc incurajatoare, dar sesiunea de examene din vară va fi elocventă în acest sens, mai ales că, la încheierea unui an universitar, preceptul de pregătire sistematică de-a lungul a două semestre se cristalizează pentru tot restul facultății. Pe de altă parte, aceste rezultate nemulțumitoare ale studenților din anul I după sesiunea de iarnă se datorește, în primul rînd, muncii în asalt din preajma examenelor, confuziei în aprecierea noului stil de muncă universitar față de liceu. Opiniile, de asemenea, pentru luarea unor notițe cît mai bune în cadrul cursului vorbit, ele reprezentînd atît modul propriu al capacității de sintetizare a gîndirii studentului, fapt care facilitează consultarea lor în preajma examenelor, cît și concentrarea unei cantități mari de informație, minimum necesară promovării unui examen. Personal, autorii acestor rînduri, atîta timp cît, la primele ore ale dimineții, am văzut studenți din anul I prezenți în baruri, lipsind de la cursuri, ne considerăm îndreptățiți în a propune verificarea riguroasă a frecvenței acestor studenți, scăzîndu-le, și în felul acesta „șansele” de a-și nepromova examenele; de altfel, statistic s-a demonstrat că rezultatele cele mai bune le au studenții care, prin prezența la cursuri, au avut notițele cele mai bune și, mai ales, proprii.

Propunem acum acestea, cu atît mai călduros cu cît perioada de adaptare, atît de eu drag și de des invocată de unii, a trecut, investindu-i cu o experiență suficientă în ale studenției pentru ca eforturile muncii lor să se concretizeze în rezultate mai bune.

Doi studenți care au fost și ei în anul I

Acest „A” mare al medicinei — ANATOMIA —

Amintirile primilor ani de facultate sînt legate indisolubil de anatomie și biochimie, de vastitatea și de ce n-am recunoaște-o, cîteodată „clapotarea” la cîte unul din ele; greșeli corectate, acumulări necesare... Și anii s-au perindat, făcîndu-ne să ne reamintim din cînd în cînd, văzînd lungul culoar al anatomiei înțesat cu studenți ieșind de la disecții, de acel A mare al profesiunii noastre — clasica și imuabila ANATOMIE.

Am asistat, prin bunăvoința conf. dr. Victor Dimulescu, la examenul de anatomie al anului II Medicină generală examen de la care ne-am notat scurte impresii pe care vi le împărtășim. Studenții, cu mici excepții, sînt foarte bine pregătiți, fapt care transformă dezideratul profesorilor de a transforma examenul într-o „adevărată sărbătoare”, în realitate. Din mărturisirile unor colegi mai mici, notați cu calificative foarte bune, ca și cele ale cadrului didactic examinator, am dedus că buna pregătire a studentului este dată de cîteva principii de bază, în coordonarea pregătirii sale profesionale: cunoașterea și supravegherea studentului în tot cursul anului, în fiecare zi, desfășurarea lucrărilor practice sub directă supraveghere a celui cu care se dă examenul, promovarea tuturor seminarilor, veritabile preliminari ale examenelor, accentul asupra pregătirii practice a studenților, materia predată la curs servind ca material mai mult orientativ, ca și participarea tuturor studenților la orele de consultații.

În felul acesta, s-au bucurat de rezultatele muncii lor: Mariana Jianu — 10, Ana Bercea — 8, Monica Ienovan — 9, Maria Moraru — 8, Ioan Romoșan — 10, Leon Berinde — 9.

Din modul de desfășurare a examenului am reținut accentul pus de conf. dr. V. Dimulescu și asist. M. Negrini pe recunoașterea unor elemente anatomice ca noțiuni clinice.

prin transpunerea mentală în practică a unor elemente teoretice (care, prin abundența lor, au constituit „spaima” a generației de studenți), realizînd unul dintre imperativele majore ale învățămîntului medical actual, legarea preclinicului de clinic, pregătind terenul unor acumulări viitoare, de clinică chirurgicală, neurologică, medicină internă. Insuși examenul teoretic este susținut practic de către student, pe schelet, pe viu, la cadavru, prin interpretarea radiografiilor etc. Am trăit mereu senzația că, în asemenea condiții, studentului îi este imposibil să învețe automat o seamă de noțiuni, uitîndu-le astfel foarte repede, imaginea spațială și dinamică a cunoștințelor, așa cum se cere aici, servind marea cauză a medicinei: clinica.

Mai mult, pe lîngă cursul unic, studentul are libertatea de a-și alege tratatul după care să studieze, examinarea făcîndu-se în funcție de manualul utilizat.

Și, în sfîrșit, ca niște opinii personale și puțin sentimentale, carnetul reporterului a consemnat răbdarea, înțelegerea „momentului”, bunăvoința, ca de altfel și exigența și corectitudinea examinatorului, cu care acesta înțelege să-i înconjoare pe studenți, oferindu-le atmosfera prietnică unor „arderi” superioare, pe măsura muncii depuse de-a lungul unui semestru de activitate.

Ca o știre de ultimă oră, facem cunoscut faptul că atlasul de anatomie privind sistemul nervos central, recent apărut la litografia I.M.T., a fost realizat și prin contribuția nemijlocită a unor ani de studii, în virtutea stimei și prețurii pentru profesorul lor, pentru modul în care toate cadrele didactice ale catedrei de anatomie înțeleg locul și importanța acestui „A” mare al medicinei — ANATOMIA — în personalitatea complexă a viitorului medic.

MARIANA VASILE,
anul III Med. gen.

Între sesiuni — sesiune

În sfîrșit, putem respira ușurați: sesiunea din iarna lui '73 a trecut... spun unii. A trecut cum au trecut și altele înaintea ei, cum probabil vor trece încă multe în viitor. Pentru alții însă ea a constituit „prima mare bălăie” din viața de student, sau nu a făcut decît să se adauge unui șir de astfel de „bătălii” care, mai devreme sau mai tîrziu, vor încheia o etapă, a studenției. Și pentru unii și pentru ceilalți însă, sesiunea din iarna aceasta a constituit, o dată în plus, un prilej suprem de etalare a cunoștințelor acumulate, un prilej de verificare dar, mai ales, de autoverificare a „instrumentarului nepalabil” cu care vom părăsi cîndva băncile institutului.

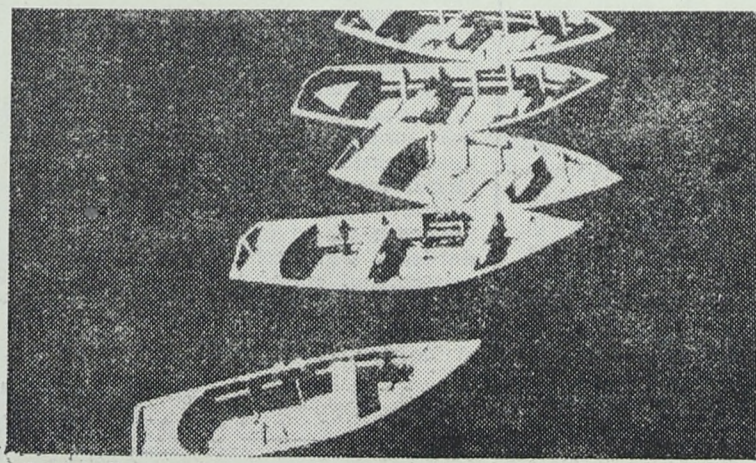
Intenția noastră nu este ca, privind acum retrospectiv rezultatele sesiunii trecute, să „filozofăm” cîtuși de puțin pe socoteala lor. Lucrul acesta l-au făcut din plin și cu destulă competență adunările generale A.S., pe anii de studiu, cît și cele de la nivel de facultate și institut, precum și autorii articolului alăturat..., analizîndu-se problemele în detalii, luîndu-se măsuri și hotărîri.

O privire de ansamblu însă, credem nu numai că ar fi binevenită, ci chiar că ne-ar ajuta să facem și un bilanț general, o oglindă a eficienței unei activități, fie ea chiar și în pregătirea viitoarei profesiuni.

...Sesiunea aceasta a demonstrat o dată în plus faptul că majoritatea studenților institutului nostru și-au înțeles pe deplin rolul ca studenți, menirea de a învăța și de a căuta să se pregătească cît mai temeinic pentru însuși exercitarea fără posibilitate de reproș a nobilei, viitoarei noastre meserii. Ei au reușit nu numai să înscrie rezultate excelente, dar să și demonstreze și să sublinieze, fără drept de tăgadă, că la medicina timișoreană se învață cu conștiinciozitate, că institutul nostru își merită pe deplin locul de frunte în rîndul institutelor de învățămînt superior ale Timișorului. Pentru ei, pentru acești studenți, cuvinte de laudă, cuvinte de mîndrie, cuvinte de apreciere.

Din păcate însă, pentru unii, această sesiune a constituit un eșec. Iar gravitatea acestuia constă în faptul că, părăsind odată granițele strict personale ale individualului, ar putea avea urmări nefaste asupra obiectului profesiunii noastre, omul. Și acest lucru ar trebui nu numai să-i pună pe gînduri, dar să-i și îngrijoreze, pe ei, dar și pe cei din preajma lor. Dar asta este o altă problemă...

PETRU RUS, II M. G.

8 SCALPELU'

PROMONTORIU STUDENȚESC

SENTIMENTUL ACELA AL SOLIDARITĂȚII CARE S-A MANIFESTAT ÎNTOTDEAUNA LA ROMÂNI

— interviu cu Gheorghe Doca, activist al U.A.S.C.R.

Bucureștiul respira pînă nu demult, la ora redactării acestui interviu, o iarnă neașteptată. Din stradă răzbate pînă aici scrișnetul buldozerelor, al elevatorilor, al agregatelor încețate într-o luptă frenetică cu zăpada. Cu zăpada care, în aceste zile, a troienit Capitala, a tulburat circuitul troleibuzelor și a chemat la muncă colectivă oamenii aceștia harnici. „Stare de necesitate”. Realizez sentimentul unui act de eroism cotidian, am sentimentul acesta minunat al unității omului cu omul. Chemarea secretarului general al partidului a găsit răspuns în conștiința și acțiunile oamenilor. Bucureștiul lupta cu zăpada și astăzi a învins.

— Ce părere aveți despre toate acestea, tovarășe Doca?

— A fost ceva neașteptat. Peste noaptea, totul era alb. Noi am ieșit la degajarea zăpezii cu mic, cu mare. Ne anima poate sentimentul acela al solidarității care s-a manifestat întotdeauna la români. În fond, muncind acum, nu ne facem decît datoria.

— Miine va fi Plenara U.A.S.C.R. Aveți mult de lucru, după cite imi dau seama...

— Da... ca de obicei. Așteptăm oaspeții-delegații studenților din întreaga țară.

Tovarășul Doca zîmbește: „Așa că vezi, nu prea avem timp de interviuri.”

Mă las convins: imi încropisem niște întrebări, dar închid bloc-notesul și conversația decurge firesc.

— De cînd n-ați mai fost la Timișoara?

— Aproape de un an. Timișoara mi-a lăsat întotdeauna o impresie minunată. Aveți un oraș frumos. Și o organizație studențească foarte puternică, activă. Făcînd un bilanț acum, în preajma Conferinței, pot spune că ați avut și aveți realizări din cele mai izbutite și niște activiști de frunte.

— Dar Medicina?

— Tocmai aici voiam să ajung. Aveți o organizație bine echilibrată. Mă gîndesc la succesele formației de teatru, la inițiativele de a participa, în calitate de coautori la Colocviul studențesc din anul trecut. Mă gîndesc că unul dintre cei mai activi vicepreședinți ai U.A.S.C.R. este tot medicinist, mă gîndesc la Seminarul de teatru studențesc...

— Ne măguliți...

— Nu se pune așa problema. Este vorba să recunoaștem niște merite.

— Vă leagă multe amintiri de viața de asociație?

— Multe și frumoase. N-ați avut niciodată impresia că Asociația studențească a fost un factor, deloc neglijabil, în formarea personalității dumneavoastră?

— Mărturisesc că da.

— Să știți — aici tovarășul Doca zîmbește din nou — că am ascultat cu plăcere cuvintele dvs. despre perioada de pionierat a „Scalpelu”-lui, despre litograful entuziast pe care-l aveți la institut, despre greutățile inerente unei munci de redacție. Apropos, terminați anul acesta?

— Nu. Mai am încă un an.

— Veți avea amintiri frumoase din facultate.

Imi vine să zîmbesc. Interlocutorul nostru este, totuși, un sentimental. Imi vorbește despre necesitatea de a transforma și pe mai departe legătura dintre conducerea U.A.S.C.R.-ului și organizațiile din institute și facultăți în relații de veritabilă colaborare prietenească.

— Nu știu de ce, uneori, cadrele de conducere sînt privite de către cei din facultăți cu un fel de „simț al distanței”. Acest lucru nu este deloc necesar într-o organizație de tineret. Atunci cînd venim în centrele universitare, vedem de multe ori că ni se prezintă realitatea în formulări de un schematicism excesiv, vedem, uneori, o „atmosfera pregătită”.

— E vorba, poate, de sentimentul „provinciei”?

— Știți, mitul acesta al provinciei îl crează chiar nebucureștenii. Clujul și Timișoara îl cam ignoră, și bine fac. Am văzut însă la Iași — o să vi se pară paradoxal — un „cult al provinciei”. Lucrul acesta nu e util nimănui.

Îi dau dreptate interlocutorului meu. E poate aici vorba de o anumită reminiscență, venită de nu știu unde, un schematicism de genul: „Vin tovarășii! Fiți gata, tovarășii!”. Dar tovarășul Doca imi vorbește acum de necesitatea de a spune adevărul pe față și în fața organizației, imi vorbește despre o studenție trecută nu prea de mult.

— Cum vi se pare formula taberei

de instructaj de la Izvorul-Mareșului?

— E o tabără de lucru și odihnă. E o tabără în care dezbaterem și rezolvăm — cel puțin în proiect — probleme care ne frămîntă. Din păcate nu toți studenții activiști care vin la Izvorul-Mareșului știu că aici muncim, discutăm. Latura de agrement este hipertrofiată la unii.

Depănăm în tihnă amintiri despre discuțiile furtunoase de la masa presei, poate cele mai fierbinți colocii studențești despre presă din cite mi-a fost dat să văd.

— Ce credeți, presa studențească își indeplinește sarcinile sale care-i fundamentează statutul?

— Da, fiecare revistă studențească trebuie să fie oglinda vieții universitare specifice a institutului sau facultății pe care o reprezintă. Cu o precizare, însă: sînt unele aspecte de interes general, probleme caracteristice întregii studențime, și acestea trebuie să-și găsească locul în tribuna ideilor vehiculate de o revistă studențească.

Tovarășul Doca își privește ceasul. Înțeleg și ne luăm rămas bun. Mă rog să transmit un cald salut studenților noștri, activiștilor, cititorilor revistei. Îi mulțumesc... Afară, elevi și studenți, cu lopoți în mîini, curată ultimele cruste de zăpadă carbonizată. Afară, Bucureștiul își trăiește clipa sa de zi cu zi, o nouă clipă de muncă și soare, de tinerețe.

L. N.

DE GUSTIBUS...

„Despre gusturi și culori nu se discută”. Cu siguranță că în conținutul proverbial al acestor cuvinte ce cuprind o doză variabilă și concret determinabilă de adevăr, nimeni nu poate infirma quantumul de inedit și de simplitate expresivă. De obicei, în sfera liberului grai căutam să facem abstracție de formule prea des folosite, de cuvinte tari sau intenționat spuse pe un ton diferit de cel firesc. Dorim să fim cit mai naturali în orice manifestare a noastră, și de îndată ce rațiunea își face apariția, de oriunde ar veni ea, toate gesturile cunoscute de modelare tutelată, îndreptățită fiind spre perfecta umanizare.

Poți utiliza o maximă în diferite situații, diverse ca natură și conținut. Ea vrea, pe plan sufleteș să-ți întărească convingerile despre o nouă stare a lucrurilor care evoluează spre bine. Și atunci, o declamă cu seninătate sau poate cu ușoară ironie. Sau te poate conduce spre constatarea persistenței încă a unei situații neplăcute, față de care, prin forța împrejurărilor, simți un sentiment de refulare pentru unele „anomalii” ale realității civilizate. Ca atare, în primul moment, această scurtă considerație asupra faptelor concretizează ideea că bogăția expresională luată ca apanaj al culturii poate ascunde, în ingratitudinea ei, o întregă gamă de fenomene pornit de la ceea ce este rău spre ceea ce este bine, de la prietenie spre dragoste, de la necunoscut la cunoscut, cu toate etapele lor intermediare de rezonanță ambiguă, toate privite din punctul de vedere al fiecăruia. Aceasta, pentru că avem dreptul să ne pronunțăm în diferite situații prin păreri noastre, prin sfaturi sau explicații, fără a considera punctul nostru de vedere cel mai bun și unicul posibil.

Este normal să ne comportăm diferit în timp? Evident că da, acceptînd faptul că prin ceea ce facem și gîndim să nu ne infirmăm încrederea, reputația etc., pe care le-am cîștigat anterior. Poate că greșim pe undeva în aprecierea unor situații. Poate, pentru că de-abia am reușit să gustăm din ceea ce noi, pămîntenii, numim conviețuire. Sîntem și mai mult înclinați să acceptăm acest mod de a gîndi, cu cît viața ne oferă șanse de a verifica forța expresivă a unor fapte care se adevăresc prin cuvintele: „Adversa fortuna magnas veras probat”. Aceasta, la orice nivel de conviețuire interumană și se pare, mai evident, la nivelul unui cămin (studențesc!).

Dacă la începutul secolului nostru, aspectul teatral al bătailor cu frișcă era celebru prin ingeniozitate și timbru pitoresc, viața ne demonstrează că arsenalul inventivității tinde către su-

pradimensionări herculeene. Apar bătaile cu apă și, de ce să n-o spunem, rare dar nobile în felul lor. O, Neptun, de ce nu-ți retragi apele pentru a salva corăbiile? Ai putea invoca într-un moment de revenire la mitologie. Și tot experiența arată că aceste corăbii se vor scufunda nu peste mult timp, în apropierea examenelor. Velele nu rezistă uraganului izbucnit. Nau fragiații, căci pînă acolo se ajunge, cu timpul se specializează în meteorologie, nu de alta, dar se apleacă încotro bate vîntul.

De la strămoșii direcți ai neamului nostru ne-au rămas cîteva sfaturi practice de ordin igienic și administrativ-gospodăresc. Paradoxal, dar poate că prin negura timpurilor anumite lucruri de acest gen au suferit modificări esențiale sau și-au pierdut din însemnătate. Nu atît maratonul care trebuie executat cu măiestrie în fiecare zi (mai exact, de mai multe pe zi) de la camera pînă undeva, acolo unde serie frumos, cu litere aurii pe un fond negru, „Grup sanitar”, ar fi explicația acestor schimbări. Nu trebuie să rămii șocat atunci cînd, urmaș și continuator fidel al cîtorva norme de igienă, vrei să te speli, dar... De moment ce un robinet și, cu atît mai mult, un duș funcționează, restul fac pauze lungi și dese. Se pot face de la o anumită oră numai dușuri stil scoțian, pentru că apa caldă lipsește ci desăvîrșire (poate că este o măsură de călire recomandată iarna!). De ce să nu acceptăm și aici că este vorba despre gusturi! Una din ambițiile omului a fost aceea de a se lua la întrecere cu natura, dar nu în a copia-o. Aici există o diferență de „culoare” ce pare a nu fi sesizabilă. Reproducem picturi după frumusețile naturii, creem muzică ce o imită, dar nu transpunem vitregiile ei în mijlocul civilizației în scopul utilizării acestora.

A-ți pune problema unui studiu este la fel de dificil ca și cum ai încerca să faci un transplant de cord fără să pozezi inima. În sala de lectură, scîrțîitul prelung și chinuitor al scaunelor, compensat de ritmul sacadat al deschiderii și închiderii ușii care, pe deasupra, prezintă o gaură apreciabilă, în alt loc decît cel în care se obișnuiește să se introducă cheia, concură cu succes facil la nașterea unor condiții nedorite de studiu.

În extremis, aceasta este imaginea idilică a căminului nr. 6 — Complex studențesc, unde legile sînt dure, dar legi și trebuie suportate cu optimism de oricine ar locui aici.

După cum spunea la Rochefoucauld: „Suprema capacitate a cuiva constă în a cunoaște valoarea lucrurilor”.

Rocco

Rezolvarea problemelor Asociației Studenților în Consiliile profesoriale

Avînd dreptul de a participa la dezbaterile și adoptarea deciziilor de importanță majoră pentru învățămîntul nostru superior prin reprezentanții săi în Consiliile profesoriale, studențimea se afirmă ca parte integrantă și detașament activ al tineretului în lupta pentru traducerea în viață a politicii partidului și statului nostru privind perfecționarea continuă a școlii superioare.

La Institutul de medicină din Timișoara se depun eforturi susținute de mai mulți ani pentru integrarea și modernizarea învățămîntului medical. Au fost multe dezbateri, s-au luat inițiative, s-au realizat multe lucruri concrete în acest sens.

La toate aceste dezbateri cuvîntul reprezentanților studenților a fost ascultat cu atenție, s-a ținut cont de sugestiile făcute de ei, s-a dat citire unor sondaje făcute în rîndurile studenților în legătură cu măsurile ce urmau să fie adoptate.

Conducerea Facultății de medicină generală și pediatrie a luat o hotărîre pe care noi o considerăm foarte bună: în cadrul ședințelor săptămînale de birou al Consiliului profesoral este invitat și un birou A.S. de an cu care sînt dezbătute toate problemele anului respectiv, începînd cu cele de învățămînt și cercetare științifică și terminînd cu orice problemă personală a studenților din anul respectiv. Ca exemplu concret aș indica modul cum au fost rezolvate problemele privind orarul, lucrările practice, tipărirea de cursuri, ridicarea de birou A.S. al an. II M.G.

În fața Cons. profesoral de institut în acest an universitar am ridicat și am cerut sprijinul conducerii institutului în vederea tipării unui ghid pentru studentul din anul I în vederea realizării în bune condiții a primului colocviu național de teatru studențesc sau rezolvarea unor probleme personale ale studenților, toate aceste chestiuni fiind rezolvate în mod favorabil.

Colaborarea Consiliului U.A.S.C. cu conducerea institutului este permanentă, activă, deschisă.

Totuși, considerăm că reprezentanții noștri în consiliile profesoriale trebuie să-și aducă o contribuție sporită în aceste organe în special privind procesul de perfecționare a învățămîntului.

Nu este bine numai ca președintele Consiliului U.A.S.C. de institut și președinții de facultăți să fie purtători de cuvînt în consiliile profesoriale.

Este necesar ca fiecare reprezentant al anilor de studii să cunoască perfect toate problemele din anul respectiv, să cunoască opiniile și dorințele colegilor, iar în fața consiliului profesoral să știe să le formuleze, să vină cu propuneri concrete realiste.

De asemenea, este important ca propunerile dezbătute în consiliile profesoriale, hotărîrile luate, să ajungă la cunoștința studenților, a anilor de studii interesate și aceasta tot prin reprezentanții în consiliile profesoriale.

În acest sens, la noi în institut mai sînt de remediat o serie de lipsuri.

Consiliul U.A.S.C. al I.M.T. se angajează să-și aducă o contribuție sporită în viitor la rezolvarea tuturor problemelor care sînt dezbătute în organele de conducere a treburilor universitare.

DAN POENARU

MODEL STOP

Cercetarea științifică studentească

Cercetarea științifică este una dintre principalele forme ale educației profesionale pentru studentul medicinist. Scopul ei este de a contribui la asimilarea unei metodologii proprii, a unor tehnici noi, la dezvoltarea capacității de orientare în bibliografie, de asimilare a datelor din literatura de specialitate și a sesizării contradicțiilor existente, a „pământului necunoscut” prin care se pot descoperi noi poteci în domeniul cunoașterii. În această constă tocmai rolul formativ al cercetării științifice studentești, cadrul didactic având calitatea de a îndruma pașii studentului, de a-l orienta și nu acela de a-i croi un drum larg, lipsit de piedici. Căci altfel nu mai există plăcerea „mersului pe jos”. Stilul de muncă deprins în această perioadă de ucenicie va putea fi recunoscut și peste ani.

Apresiasi utilității cercetării științifice studentești trebuie făcută, credem, atât analizând atingerea scopului formativ, cât și în funcție de rezultatele propriu-zise. Dar, pentru ca rezultatele obținute să aibă o certă valoare științifică, trebuie să avem noi înșine convingerea că ele sînt reale, corect obținute.

În Institutul de medicină din Timișoara, unele cercuri științifice studentești s-au remarcat prin atmosfera de studiu pe care au promovat-o în ultimii doi ani: cercul de pediatrie, Clinica I-a medicală, cercul de biochimie clinică și izotopi, cercul de farmacologie, cercul de histologie sau cel de stomatologie.

În acest an apare ca o necesitate primordială ca fiecare cerc științific studentesc să lucreze cu și mai mare seriozitate, fiecare responsabil-student al cercului să contribuie efectiv la buna organizare a activității de cercetare. Etalonarea rațională a activității, procurarea din timp a materialelor necesare, evitarea perioadelor de asalt care ar dăuna celorlalte forme ale pregătirii profesionale, sînt deziderate la care Asociația Studenților are da-

tor să-și aducă din plin contribuția, alături de celelalte foruri direct responsabile.

A XVI-a Sesiune a Cercurilor științifice studentești din Institutul de medicină Timișoara o putem considera pregătită. Este necesară o reprezentare mai largă a studenților timișoreni la manifestările științifice organizate de celelalte institute de profil din țară. Organizarea unui cerc profesional al internilor impune ca activitatea lor de cercetare să se materializeze în comunicări prezentate fie în cadrul unei secții a Sesiunii studentești fie la o sesiune de comunicări independente.

Există o școală a cercetării pe care studenții, cu multiplele lor obligații profesionale și obștești, nu o pot absolvi într-un an; se pun astfel următoarele probleme:

— cercetarea studentească să înceapă în mod activ (deci nu simple referate) din anul II sau III de studii;

— se impune crearea unor echipe în care studenții să găsească un mediu stimulant pentru originalitate și un îndemn la perseverență;

— pentru majoritatea studenților tema lucrării de diplomă să fie precizată de la sfîrșitul anului V (respectiv IV pentru stomatologie).

Sînt numai cîteva dintre propunerile noastre, a căror rezolvare favorabilă considerăm că ar contribui și mai bine la creșterea eficienței cercetării studentești, domeniu în care armonia constă în imbinarea nemijlocită a teoriei cu practica. La Timișoara, centru universitar cu vechi tradiții ingineresti, există premisele unei colaborări fructuoase între mediciniști și politehnicieni în domeniul cercetării științifice studentești. Sperăm să depășim stadiul convorbirilor preliminare și să abordăm o tematică concretă de cercetare comună în două domenii de activitate unite prin cele mai noi cuceriri ale științei contemporane.

Avram Jecu
Anul VI Med. gen.

De ce numai Cambridge, Oxford, sau Harvard?

Într-un interviu cu unul dintre maeștrii „școlii” medicale timișorene, publicat nu demult în săptămînalul „Orizont”, profesorul nostru pune la punct o impresie mult uzitată, de școală medicală, cea ce ar trebui să se ascundă în spatele ei ca, semantic, să poată reprezenta ceea ce, adesea, ne place să credem. O punere la punct cu multă obiectivitate, spirit realist și, mai ales, bun simț, spunînd: „Am impresia că termenul folosit de „școală” are, în afară de precizia și lapidara sa demarcație națională, pericolul unei hipertrofii pretențioase. O școală științifică înseamnă un fruct al unei tradiții. Tradiția noastră științifică, în general, e prea scurtă în acest domeniu pentru a ne afla în sezonul fructelor coapte...” Clar și cînstit.

Sîntem, totuși, nebănuit de aproape de a aparține unei „școli” ca rezultat al tradiției și contribuției aduse de ea la progresul științei medicale românești. Aparținem chiar unei entități aparte care, în universul nostru interior, este poate chiar mai mult decît o școală; o entitate pe care o vom purta oriunde în conștiință, ca loc al formării noastre, sentiment capabil să înlocuiască oricînd, printr-un ușor de înțeles factor psihoe emoțional, multe din doctele expresii cu care ierarhizăm, adesea, din incapacitate de a ne putea obiectiva poziția în timp, institutele în care învățăm. Ferm, sîntem împotriva acestei „hipertrofii pretențioase”, dar trebuie să fim conștienți că aceasta va deveni realitate nu peste mult timp, născîndu-se o adevărată ȘCOALĂ, cum ne place să anticipăm în a o denumi. Și acest proces va avea loc, în mare parte, datorită studenților, datorită tuturor celor ce cresc sub oblăduirea ei. Iar termenul va deveni și mai propriu prin comportarea

și gîndurile acestor studenți, prin maturitatea lor profesională și civică, dar și prin unirea lor. Asociației noastre îi revine o sarcină primordială în cultivarea în rîndurile tuturor studenților a respectului pentru lăcașul de învățămînt căruia îi aparțin trup și suflet, a dragostei pentru renumele școlii lor, pentru prestigiul ei și, implicit, pentru dascălii lor. Atragerea tuturor studenților la acest mod de a gîndi, combaterea individualismului pot duce, în ultimă instanță, la crearea acestui climat atît de necesar nouă, conștiința mării noastre familii, FACULTATEA.

Cîndva existau insigne și o uniformă a medicinștilor. Create tot din inițiativa studenților. A fost un început. Practica a dovedit că sînt depășite. Propunem alte modalități, însă, de creare a acestui climat studentesc propriu: un IMN AL STUDENȚILOR MEDICINIȘTI, care să fie intonat la cele mai sărbătorești evenimente ale noastre. Propunem ca AMFITEATRELE pe care le avem SĂ POARTE UN NUME de dascăl al institutului. „Unde ținem cursul de anatomie?” În amfiteatrul Toma Ionescu: „Unde se predă chirurgia?” În amfiteatrul Girda! „Dar fiziologia?”

În amfiteatrul Popescu! Toți foștii maeștri ai școlii medicale timișorene. Mai mult, propunem ca în holul institutului să fie expuse în basorelief, portretele tuturor rectorilor acestui institut, de la începuturi și pînă astăzi, spre cunoașterea lor, spre formarea ascunsului sentiment de mîndrie și respect datorat înaintașilor în medicină. La Cambridge, Oxford sau Harvard studenții poartă togă, pantofi de lac și papion. De ce numai acolo, așa?

Vom avea tradiție numai atunci cînd vom ști s-o cultivăm, și sîntem datori s-o facem.

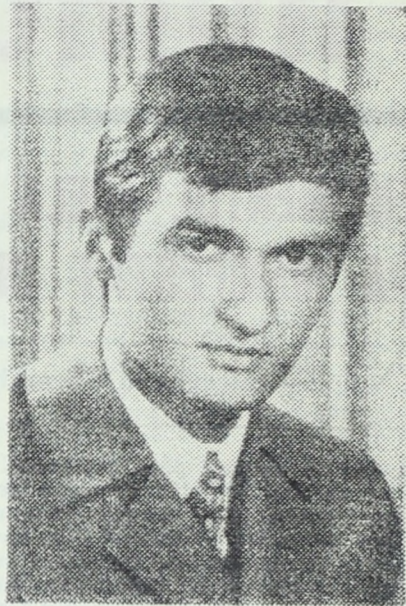
Portretul unui coleg: DUȘAN CRSTICI

Studentul, în general, și unul la medicină, în special, se realizează doar fiind consecvent cu propriile lui calități. Și legat de acest lucru cultivînd permanent utilul în real, fără menajamente, eliminînd aberațiile ce se opun evoluției firești spre o personalitate complexă. Să fii tu însuși de partea ta, neînvîns de comoditate, snobism, tentații mărunte și mediocre

E nevoie de curaj pentru asta, voință și luciditate. Poate că un astfel de student valoros este și Dușan Crstici din anul II MG. Fără să forțeze evidențieri gratuite, se distinge în anumite situații prin doza suficient de mare de corectitudine și inteligență.

Vorbele rostite rar și calm, adresate la locul potrivit sînt dictate de o rațiune coerentă. Obișnuit să cîntărească faptele înainte de a acționa, nu rareori ca rezultatele așteptate. Și poate că problemelor profesionale aparate.

Preocuparea permanentă spre cunoaștere și autocunoaștere are profesional rezultatele așteptate. Și poate că modestia pe care este grefată comportarea de fiecare zi provine dintr-o altu-

dine reală față de noi și de profesiunea viitoare. Nu este decît util și plăcut să înveți să trăiești și să muncești alături cu astfel de colegi. Acestora viața le dezvăluie mai ușor adevăratele valențe

Tehnica studiului individual

„Unii oameni cheltuiesc o forță herculeană pentru a fi doar normali”

A. Camus

Insuccesul ține adesea de eroarea noastră în gîndire. O excludem ținînd cont de faptul că activitățile eficiente presupun o dozare ordonată a efortului depus, o programare lucidă și realistă în funcție de scop, necesitate, condiții obiective și alți parametri ai realizării și posibilității lor de a deveni concret. Este ideea care transpune din studiarea atentă a Cursului liber de pedagogie al prof. dr. Alexandru Șofletea, profesorul Institutului de medicină din Timișoara, șeful catedrei de Neurologie clinică, ca o coordonată de bază a tehnicii studiului individual al studentului. Fascicola de pedagogie, litografiată la Institutul de medicină din Timișoara constituie un îndreptar valoros de îndrumare a atitudinii tînărului față de studiu, față de viitoarea sa profesiune, legată nemijlocit de acesta.

În condițiile actuale de expansiune a cuceririlor tehnico-științifice, asimilarea cunoștințelor cere, mai mult ca oricînd, un studiu sistematizat. Nu se poate acredita ideea ca un om ce se vrea actual într-un domeniu științific să nu țină pasul cu progresele specialității sale. Acest lucru este realizabil anulînd așa numita criză de timp inevitabilă ce se pare că intervine într-un moment dat al existenței noastre ca studenți. Dar în ce mod? Soluția este dată de formulele și tehnicile permanente îmbogățite ale pedagogiei instructive.

Pe baza considerentelor fiziologice care au ca suport reflexul condiționat, mereu perfectibil, în curs este expusă o succesiune de etape ale operației de asimilare rațională ca fiind un proces ciclic. Succesul metodei este asigurat doar păstrînd cu consecvență anumite reguli și etape:

MOTIVAȚIA (Imboldul)

Persoana trebuie să fie convinsă de necesitatea și utilitatea studiului respectiv. Indiferent de esența imboldului, acesta trebuie autoîntreținut și dezvoltat pe tot parcursul procesului învățării.

ETAPA AFERENTĂ

Sau procesul de filtrare, de selectare a informațiilor pe care le avem la dispoziție în funcție de nevoile de informare personală. Această etapă presupune anumite reguli de igienă fizică și intelectuală, cum ar fi: utilizarea judicioasă a timpului, regim alimentar rațional, metode de studiu eficiente, variate (fișe, scheme, dicționare, enciclopedii).

ETAPA INTELLECTUALĂ DE ANALIZĂ

Constă în sinteza sau confruntarea informației actuale cu noțiunile proprii anterioare. Este etapa ce permite memorizarea noțiunilor, și pretinde cunoașterea și respectarea unor reguli:

— a se memoriza numai ce s-a înțeles (atenție la memorizarea mecanică).

— a se acorda atenție factorului afectiv (reținem ceea ce am învățat cu interes, și uităm ce am învățat prin constrîngere. Atenție la studiul numai în sesiune).

— abstractizarea fenomenului concret pentru a dezvălui principiul fundamental, esența;

— repetarea materialului prezentat pentru o memorizare durabilă.

ETAPA EFERENTĂ

Este etapa de repetare verbală sau scrisă a sintezei realizate. Ea se obține printr-o cultivare atentă a capacităților expresive prin exerciții îndelungate.

CONEXIUNEA INVERSA

Este ultima operație, de verificare, și se realizează comparînd rezultatele obținute cu modelul avut în intenție.

Peste hotare au apărut recent metode noi de studiu, se pare mai eficiente decît studiul individual. Una dintre variante este metoda testării cunoștințelor — învățarea programată. Aceasta utilizează dispozitive mecanice (mașini de examinat sau de învînat), asociate cu o programare a materialului de studiu, ținîndu-se seama de legile psihologiei, pedagogiei și logicii.

Oricît ar fi de evaluate mijloacele tehnice și pedagogice folosite, observarea directă a realității nu poate fi substituită, mai ales în profesiunea de medic pentru că, așa cum concluzionează prof. dr. Alex. Șofletea, studiul permanent are un sens final uman inevitabil. Nu putem încheia mai util această încercare de prezentare a „Tehnicii studiului individual” decît cu propriile mărturisiri ale autorului: „Această profesiune medicală pe care ne-am ales-o și care ne absoarbe întreaga existență, obligîndu-ne să-i dăruim totul — energia, timpul, pasiunile, liniștea și chiar viața noastră; această profesiune medicală care ne obligă din studenție și pînă la bătrînețe să învățăm fără odihnă teorii și concepții care trebuie corectate sau abandonate la fiecare ciclu de cîțiva ani, această medicină despre care se spune că este în același timp știință și artă și despre care răutăcioșii pretind că nu este nici una nici alta, merită oare efortul permanent, și uneori penibil de a învăța și de a reinvăța pînă la moarte?”

Răspunsul, cred, este hotărît DA!

În primul rînd pentru un motiv altruist, poate cel mai nobil posibil, acela de a face orice efort pentru a ajuta semenul nostru în suferință. În cel de-al doilea rînd pentru un motiv egoist: acela de a obține aprobarea propriei noastre conștiințe. Și această aprobare nu este un lucru fără însemnătate fiindcă, în definitiv, sîntem mulțumiți de viața atunci cînd sîntem mulțumiți de noi înșine.”

Pagină realizată de Ana Bercea,
Anul II, Facultatea de Med. generală

8 Martie - OMAGIU CELEI DE ALĂTURI

Așa a fost să fie! A fost să se nască și să fie femeile, femei iar bărbații, bărbați; primele să se bucure de ocrotirea și înțelegerea noastră. De dragostea și atenția bărbaților.

Și a mai fost apoi — mai trziu, e drept — ca ele, femeile, să-și aleagă o anumită zi din an, o zi care să fie numai și numai a lor și în care această dragoste și atenție pogorită asupra-le, nu numai să prindă de fiecare dată contururi noi, dar să și să se concretizeze în, mai poți să știi, câte expresii ale unuia și aceluiași lucru: cadoul oferit de ziua lor, cadoul cel mai frumos dintre cadouri!

Și această zi, plină de buchete de flori, plină de buchetele de ghiocei, a fost să fie 8 Martie. Dar nu și întâmplător 8 Martie! Și zic nu întâmplător fiindcă ea stă undeva, îmbrăcată în kimonoul său alb-roz, impregnat cu mireme dulci, îmbătătoare, așteptând parcă să bată cu o turburătoare însufletire la porțile nevăzute ale mult-așteptatei PRIMĂVERI. A primăverii care, mergând dincolo de tărîmurile noștrii de anotimp, mai are și venerabila putere de simbol al tinereții și prosperității veșnice. Și femeile știu acest lucru... Știu, dar mai ales, simt:

Imaginea Pământului văzut de pe Lună

și simt pentru că vor să-și știe sufletul mereu învăluit în transparența și clocotitoarea mantie a anilor de visare, a anilor de zboruri line și sublim. Și credința aceasta, cu ce se poate contopi până la mistuire, dacă nu cu un tot atât de nobil gest, cu o floare, cu un ghiocel, cu o privire caldă?...

Și, indiferent dacă este vorba de femeia-mamă, femeia-soră, femeia-soție, femeia-iubită, femeia-femeie. O bucurie și satisfacție pe care le simți plămădindu-și timpul, țesându-și aripile și luându-și zborul spre amezișorul cer albastru, de pe petalele și din mireasma însăși a florii pe care o ții în mână, înainte de a i-o oferi...

Iar dacă ai avea inspirația și îndrăzneala de a privi în acel moment în ochii îndreptați cu recunoștință și dragoste spre tine, ai vedea cum această floare crește, crește, cuprinzând o întreagă lume...

8 Martie! O zi care se cere trăită, o zi care nu vrea să se știe uitată! Dar mai ales să i se dea ceea ce i se cuvine: cel mai frumos cadou, cel mai frumos buchet de flori, de ghiocei. Și atunci, femeia-mamă, femeia-soră, femeia-soție, femeia-iubită, femeia-femeie, va zîmbi...

Voi chema pământul

Voi chema pământul.
Pământul acesta care înseamnă pînă,
pământul acesta ce înseamnă viață,
pământul acesta ce înseamnă
adevărul

cotidian,
al meu și al vostru...
Il voi chema cînd va sosi momentul,
acest pămînt.
Îți simt în palmă
căldura vie,
umană (fiindcă probabil că ai
și tu un suflet pămîntule).
Și mă întreb,
a cîta oară,
din ce plămăd-ascunsă
dragostea-ți prepari?
În care tainic colț
al ființei tale
zidești miracolul iubirii celei mari,
suprema-ți dragoste ce o numim,
atît de simplu și banal,
viață?

Voi chema pământul...
Pământul acesta, care înseamnă
pînă,
pământul acesta ce înseamnă adevăr,
Il voi chema acest pămînt,
ca pe-o a doua mamă,
il voi chema...
Cînd va sosi momentul
mării îmbrățișări,
il voi chema.
Pe-acest pămînt care înseamnă viață.

CRISTIAN FURNICĂ

Măsuri privind profesiunile medico-didactice în Franța

Vă prezentăm trei dintre centrele de sănătate din marile orașe ale Franței: Paris, Lyon, Marsilia; Academia de medicină din Paris, Facultățile de medicină din Paris, Lyon, Marsilia, Centrul Spitalier Universitar (C.H.U.) „Saint-Antoine”, o instituție nouă, creată în cadrul reformei învățămîntului medical, diverse institute de cercetare: Institutul „Gustave Roussy” pentru cercetarea cancerului, marele Institut „Pasteur”, Institutul Național de Sănătate și Cercetare medicală I.N.S.E.R.M., spitalele „Saint-Antoine”, „Salpêtrière”, Roussais” din Paris, Spitalul pentru convalescenți și cronici de la Villiers-le-Bel, Spitalele civile din

Lyon, Laboratorul de fiziologie din Lyon, spitalele asistenței publice din Marsilia și altele.

Institutul „Pasteur”, unul dintre marile centre ale activității științifice medicale ale lumii este constituit dintr-un sistem de institute cu profile diferite cele mai variate: fiziologie celulară, microbiologie, radiobiologie, histopatologie, genetică, virusologie, infirmologie, imunologie, seruri și vaccinuri etc, fiecare dintre ele fiind condus de o personalitate din domeniul respectiv, și toate la un loc conduse de un director general, profesorul Mercier.

La loc de cinste în cadrul Institutului

lui „Pasteur”, printre fondatorii microbiologiei, elevii ai lui Pasteur, figurează și profesorul român Ioan Cantacuzino. Aceasta consfințește aportul oamenilor de știință români la dezvoltarea științei medicale, alături de George Marinescu, Constantin C. Levaditi. În cadrul acestui institut activează și laureații ai Premiului Nobel, profesorii Lvovf, Monod și Jacob. Între Institutul „Pasteur” din Paris și Institutul „Cantacuzino” din București există o valoroasă tradiție de colaborare. La „Pasteur” activează și J. Levaditi, șeful secției de histopatologie, fost director al Institutului „Pasteur” din Alger, fiul marelui savant român C. Levaditi.

Cercetarea științifică medicală în Franța se realizează sub directă conducere a Institutului Național al Sănătății și cercetării medicale (I.N.S.E.R.M.), instituție ce aparține Ministerului Afacerilor Sociale I.N.S.E.R.M. prezintă un consiliu științific alcătuit din personalități marcante ale vieții medicale, consiliu care hotărăște orientarea și direcțiile dezvoltării cercetării științifice. Modul de activitate în cadrul acestui institut este următorul: o persoană, un colectiv sau o instituție medicală cere aprobarea și ajutorul institutului în informații, materiale, aparatură, personal, pentru rezolvarea unei probleme supuse cercetării. Această persoană trebuie să completeze o fișă tip în care se arată activitatea anterioară pe care a depus-o, ca și condițiile tehnice ale laboratorului în care urmează să-și desfășoare lucrarea de cercetare. Fișa este înaintată institutului care o repartizează uneia dintre comisiile de specialitate, comisie care numește un referent și urmează să se intereseze îndeaproape și la fața locului de elementele care garantează reușita cercetării. Pe baza datelor culese, acesta înaintează un referat comisiei de specialitate care hotărăște aprobarea sau respingerea ofertei. Dacă este aprobată, tema respectivă este inclusă în planul I.N.S.E.R.M. care asigură condițiile pentru realizarea cercetării.

Învățămîntul medical în Franța cunoaște o tendință de creștere a ponderii învățămîntului de biologie medicală, cuprinzînd totalitatea disciplinelor fundamentale. Se preconizează o creștere a importanței disciplinelor fundamentale care se extind, sub diverse forme, în anii clinici, într-o strînsă corelare cu materiile clinice. Se tinde la extinderea sistemului de externat și internat în partea de învățămînt clinic. Baza organizatorică a acestei tendințe o constituie noile centre spitaliere universitare. În ele își desfășoară activitatea reprezentanții materiilor fundamentale și clinicienii de la catedrele de învățămînt, cele trei sectoare importante: didactic, spitalicesc și de cercetare îngemănîndu-se fructuos. În cadrul așa numitei biologiei medicale, din centrele spitaliere universitare activează, alături de secțiile de specialitate clinică și laboratoare

pentru catedrele și disciplinele preclinice. În acest mod legăturile didactice-științifice devin organice. În centrele spitaliere universitare reprezentanții catedrelor care predau științele fundamentale conduc și laboratoarele de specialitate. Catedra de biochimie, de exemplu, are sub îndrumarea sa toate laboratoarele de biochimie din centrul respectiv, iar catedra de fiziologie îndrumă laboratoarele de exploatare funcțională, biofizice, radioizotopii. Acest fapt asigură o colaborare strînsă a clinicienilor cu specialiștii științelor fundamentale, ducînd la ridicarea învățămîntului medical. Tot în acest scop, admiterea la externat, cu locuri încă limitate, dar pentru a cărei generalizare militează foarte activ asociațiile studențești din Franța, se face pe baza mediei obținute în primele cinci semestre, fapt care presupune o pregătire foarte bună la materiile fundamentale: biochimie, fiziologie, anatomie. De remarcat faptul că, în țara noastră externatul a fost generalizat de aproximativ nouă ani, cu rezultate din ce în ce mai bune. Se realizează astfel unul dintre dezideratele majore ale învățămîntului medical superior, utilizarea aparatului pe linia învățămîntului, cercetării și a asistenței medicale imbinată.

(Forum)

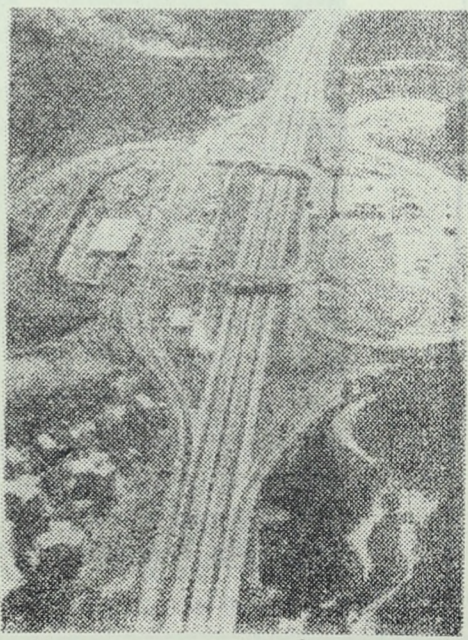
Ecouri la intervenția revistei? NICI UNUL!

Am dedicat, mai corect, am sacrificat, într-unul din numerele trecute ale revistei „Scalpelu” o pagină întreagă activității clubului I. M. T. precum și modul de desfășurare a acțiunilor sale. O pagină, câte lucruri frumoase nu poate conține o pagină de revistă studențească? Dar am crezut că merita, că avea rost, că va stîrni ecouri. Sau că se vor lua măsurile necesare pentru îmbunătățirea lor. **Speranțe deșarte:** acțiuni la fel de fără răsunet în rîndurile studenților, aceeași lipsă de preocupare pentru atragerea sau smulgerea unora din nepăsarea față de colectiv, față de modalitatea, atît de reușită la alte institute sau facultăți, de întregire a universului spiritual al studentului timișorean. Ca studenți, ca oameni care scriu o revistă, am semnalat un fapt. Și am promis o continuare: opinii ale studenților, sugestiile lor privind îmbunătățirea activității clubului. Iată-le:

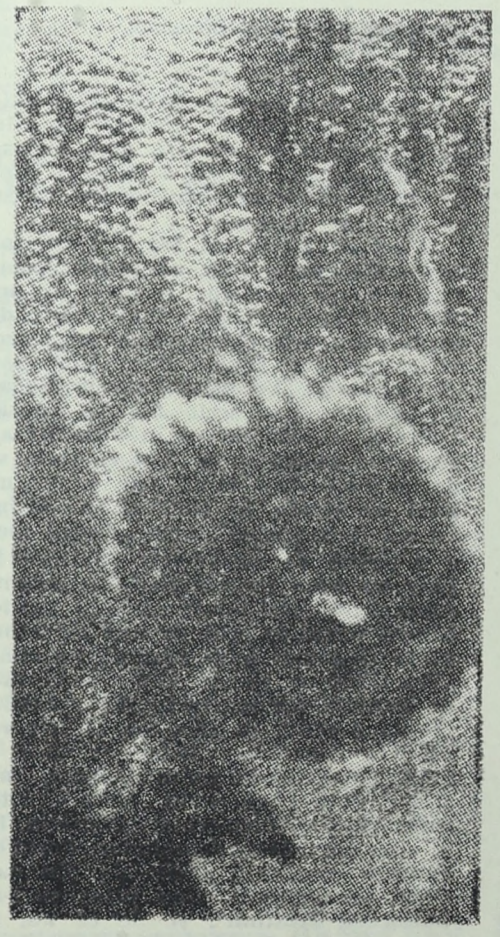
Radu-Mihai C., IV Med. Gen.: Studenții imprimă ritmul spiritual al unui club studențesc. S-ar schimba multe, în bine, prin cointeresarea lor în coordonarea activității clubului. Față de ce mi se oferă prin alte mijloace de informare sau divertisment. Clubul I. M. T. reprezintă o imagine palidă, învechită și total neatractivă. Dacă nu reprezintă chiar imaginea lipsei de preocupare sau, mai mult, cu toate bunele sale eforturi sau intenții, a incapacității de vitalizare a unor seri de date nouă.

P. D., V Ped.: Nu mă pot exprima pentru că sînt dintre cei care nu mi-am petrecut multe seri acolo. Probabil că nu mă atrage. De altfel, prefer o carte bună unei discotecii, adesea, în flagrantă discordanță cu bunul simț.

B. C. III Stoma.: Bănuiesc că te interesează și o propunere. Conducerea Clubului ar putea iniția un „Să înțelegem muzica”, gen Bernstein, cu colaborarea Filarmonicii Banatul. Sau alta,

Reporter II

SCALPELU' II

ATEICA

Medicina este o profesiune de creștină care trăiește din propriile sale raționamente și descoperiri. Din smulgerea necunoscutului naturii. Dedicăm rîndurile de față tinerilor colegi, înțelegînd să facem din fiecare stu-

dent în medicină și, implicit, medic, un om față în față cu ființa umană și complexele sale relații cu natura. Medicul — un comunist al zilelor noastre. Începem ciclul nostru, dedicat unor studenți în medicină, cu

Originea vieții

Toate ramurile științei contemporane dovedesc evoluția filogenetică a materiei vii, dezvoltarea ei continuă de la simplu la complex, proces desfășurat de-a lungul a miliarde de ani. Odată cu progresul științific al sec. al XX, ca un apogeu al cuceririlor anterioare, apar teorii indubitabile cu privire la originea vieții pe Terra. Este vorba de savantul sovietic Alexandr Oparin și biologul englez J. B. S. Haldane. Ambii susțin aceleași teorii: în perioada imediat următoare formării Pământului, atmosfera acestuia era lipsită de oxigen, azot sau bioxid de carbon, conținînd însă hidrogen metan, amoniac și vapori de apă. Sub bombardamentul radiației solare, toți acești constituenți au general originea vieții: molecula organică. Căzînd în apa oceanelor, au putut constitui hrana unor viețuitoare heterotrofe. Pas esențial în explicarea originii vieții, căci erau printre primele teorii ce admiteau formarea substanțelor organice independent de prezența unor ființe. Căci este mult mai logic ca organisme simple să apară într-un mediu complex decît invers.

Un tînar student (tot studentii!), de la Universitatea Chicago, Stanley L. Miller, reproduce în laborator, într-un balon de sticlă, atmosfera planetei de la începuturile formării ei, bombardînd-o cu descărcări electrice violente. Vaporii de apă se condensau, producînd „ploi” în balon, adunîndu-se într-un tub, „oceanul” planetei. După o săptămînă de experimentări, lichidul, din tub, în loc să fie incolor ca la început, devine roșu-portocaliu. Analizele acestuia aduc confirmarea teoriei lui Oparin, evidențînd aminoacizii, originea materială a proteinelor. Radiațiile ultraviolete pornite de la soare ajung în doar șapte minute la Pământ, străbătînd cei 1.400.000 km distanță, și bom-

bardînd moleculele simple de H, O, N și C ale atmosferei terestre. Așa se formează apa, metanul, amoniacul din cei trei compuși introduși în balonul lui Miller. La acestea se adaugă gravitația, reținînd moleculele nou formate, în vederea complicării lor și înobilării cu potențialități structurale progresive.

În „supa caldă primitivă” a oceanelor, cum o denumește J. B. S. Haldane, bogată în substanțe organice, iau naștere molecule care, prin unire — coacervare — formează coacervatele, lipsite însă de metabolism propriu, deci neaparținînd vieții, după Engels. Că însă prin membrana lor pătrundeau destul de ușor apa, glucoza, aminoacizii, este ușor de presupus, explicînd evoluția în timp a acestora. Și toate, cu factorul timp — miliarde de ani.

Biochimistul S. W. Fox a ascizat la suprafața unei bucăți de lavă provenită de pe vulcanul Kapoho din Hawaii un amestec uscat, alcătuit din 18 aminoacizi, cu predominantă acidul aspartic și acidul glutamic. Lava încălzită apoi la 170 grade, a permis legarea aminoacizilor între ei, formînd proteinele — proteinoide — printr-o secvențializare incredibilă dar, totuși, explicabilă. Încă un argument logic și științific despre originea vieții pe Pământ, de data aceasta pe uscat.

Apoi metabolismul, apoi autoreproducerea, apoi descoperirea acizilor nucleici, coordonatori ai acesteia... 1957: biochimistul A. N. Kornberg obține în eprubetă dublarea acidului dezoxiribonucleic, descoperire care-i aduce, după doi ani, Premiul Nobel.

Trei elemente, trei descoperiri care confirmă trecerea firească și naturală de la materie inertă la materie vie, în timp, investind cu capacitatea de a fi înțelese și explicate științific originile îndepărtate ale omului.

ESTETICA FILOZOFICĂ

Poate pe unii îi va surprinde preocuparea noastră pentru definirea, conturarea obiectului unei discipline despre care se vorbește destul de mult, bineînțeles la diferite nivele ca despre o disciplină deja omologată în sfera cunoașterii și așa zisei „culturi generale”, și totuși...

G. Călinescu spunea, nu fără oarecare malițiozitate, în lucrarea sa „Principii de estetică”: „Estetica este o disciplină, sau mai bine zis un program de preocupări, care s-a născut inconștient sau nu, din nevoia simțită de o clasă de intelectuali de a vindeca lipsa sensibilității artistice prin judecări așa-zise obiective, adică în fond de fenomenul substanțial al emoției”.

Estetica încearcă să explice și să descrie categoriile ce definesc atitudinea și raporturile estetice, diferitele forme ale conștiinței estetice — valoarea, gustul și idealul estetic, particularitățile dezvoltării artei ca formă superioară de însușire a realității de către om, conținutul și metodele educației estetice.

În vederea aprofundării domeniului esteticului, estetica beneficiază de rezultatele obținute de alte științe și se raportează permanent la realizările din afara sectorului său.

Răspunsurile căutate de estetică sînt provizorii și parțiale, nu definitive și universale, ca cele ale științelor exacte. Ca orice disciplină ce studiază reacții și înfăptuirii umane, estetica nu poate avea pretențiile rigorii matematicii, de exemplu cunoscîndu-și limitele — limite privite spațial, ce țin de meridiană și paralel și temporal, ce țin de calendar — estetica nu poate viza decît acele adevăruri care sînt vii într-un moment determinat al istoriei, ea fiind obligată să-și adapteze cercetarea — povestea cu patul lui Procust — la evoluția cotidiană a obiectului studiat. Dar tocmai acest obiect de studiu — valoarea estetică, are o instabilitate care o face atît de dificilă. Este de așteptat că esteticianul, criticul să dea, prin judecățile și cunoașterea sa, contur emoției artistice.

Și totuși, care este rolul criticului? Nu ar fi mai bine ca artistul să fie lăsat să se descurce singur și consumatorul de artă să devore fără probleme ceea ce îi place?

Îmi amintesc o poezie a lui Marin Sorescu în care se spunea că Dumnezeu i-a plămădit pe criticii de artă din deșeurile rămase de la facerea lumii.

„Părerea — spune L. Blaga — că o operă artistică trebuie să placă nemijlocit, fără nici o pregătire prealabilă e invenția unei estetici copilărești”.

Rolul criticului este acela de a încerca să-l apropie pe artist de așteptările și exigențele consumatorului de artă, pentru că publicul consumator de frumos este o vibrație în așteptare, „un gol ce așteaptă să fie umplut, o aspirație, la figurat și la propriu” (Y. P. Sartre). Teoreticianului îi revine obligația de a-l ajuta pe artist să descifreze această „aspirație” să înțeleagă comanda socială și totodată să-l ajute pe iubitorul de artă să înțeleagă mai limpede ce așteaptă de la opera de artă și, la nevoie, să-l facă să-și depășească conservatorismul pentru o mai largă receptivitate la inovația artistică. Ar fi de dorit ca toți esteticienii și criticii să realizeze aceste deziderate.

R.C.

FALSESELOR VALORI

Marin Sorescu emite

Recunoscînd de la primul cuvînt vulnerabilitatea acestor afirmații menite să demitizaze o „valoare deja consacrată”, ne limităm în a înșirui cîteva perle soresciene, rostite sau scrise cu diverse prilejuri:

„Cred că elementul cel mai valoros al poeziei mele este că ridică banalitatea vieții cotidiene la nivel de artă.” „Înainte, poezia fiind atît de încercată, dacă extrageai ideea mare, vedeai că e o simplă banalitate” sau „Ca să scrii” „Vreau să beau un pahar cu apă”, nu mai scrii „Steaua a răsărit” etc. și „Să știți că în primul rînd eu scriu pentru mine. Tot ce scriu se declanșează fără să-mi dau seama: un gînd pe stradă, în tramvai sau uitîndu-mă la o frunză”, apoi „Poezia mea e o poezie de cunoaștere. Ridicarea la idee nu sugerează prea mult din magma confuză a lirismului” și încă „Oltanismul intrat în artă, de care ar trebui să se țină mai mult seama”, ba chiar „Practicăm o poezie încă nemîncată de public”, ori mărturisindu-se candid „După o vizită pe care am făcut-o recent în America, unde am văzut o monstruoasă de industrializare, am simțit nevoia să scriu despre satul românesc”. Neutră chiar „Măreția lui e; cum am văzut, demnitatea. Forța lui Samson consta în înălțimea din cap. Cînd s-a limpezit, l-au prins și l-au batjocorit filistinii”, și, de ce nu, fi-

lozofic: „Amănuntele lumii, deacurile, nimicurile, toate lucrurile care ne scapă, sînt țînute în palmele unei divinități, cu o infinită grijă” (?) sau, și mai rău; caută „spargerii în omenesc, dincolo de omenesc” căci „nu ne simțim prea la îndemînă în lumea cea talmăcită și se caută o ieșire spre alt cer.” „Acesta este Sorescu din interviuri, ori din „Teoria sferelor de influență”; cît despre poezie, remarcăm doar că, la o întîlnire a poezilor cu un colectiv de muncitori de la Uzinele 23 August, unui muncitor care mărturisea deschis că nu simte nici un fior liric la auzirea înșiruirilor de vorbe sub formă de poezie ale acestuia, M.S. îi dă un răspuns mai fisticit și mai neinspirat decît al unui școlar pistruiat prins cu lecția neînvățată (Revista literară TV). Dacă ne gîndim că el este și director artistic la „Animafilm”, ne explicăm și de ce numeroase producții ale genului sînt atît de terne. Și, ironia sorții dar nerespectat legămînt, pune ca moto al vol. „Singur printre poezi” un citat din I. L. Caragiale: „Cel mai greu lucru pentru un român care știe a citi este să nu scrie”. Într-adevăr, greu lucru, dom'le!

Află!

Editura „Albatros” publică „Sialom pe meridiană”, sub semnătura lui Aristide Buhoiu, neinspiratul nostru crainic TV, astăzi propagator de cultură (?) prin... perle, cacofonice și agramate însemnări de călătorie. Iată cîteva care vă pot fi de folos în a nu irosi timp și bani cumpînd-o: „Stockholm are multe și variate muzee”, „Adică coborirea”, „frica care”, „se pa-

re că cel mai groaznic”, „Raluca care”, „după cite se știe” (corect: după cît se știe), „un mișloc să prevină catastrofa care ar răpi pămîntului unul dintre cele mai fascinante nestemate” (corect: una dintre...nestemate), „Viziînd (în Elveția) mai multe localități, mi-am dat seama că majoritatea elvețienilor sînt strîns legați de această industrie a ceasurilor”, „Practicarea mișcării în aer liber este un obicei pe care, învățîndu-l de mic, nu-l mai părăsești toată viața” (sportiv, deh!), sau că locuitorii Tunisiei „sînt oameni deosebiți (corect: deosebit), de

harnici, cinstiți, ospitalieri și rezistenți la căldură” (pe la noi se zice altfel: un băiat cu pantaloni scurți și părul de aceeași culoare...), sau „Azi Colosseumul, oferă un culcuș de o noapte pentru săracul care n-are unde-și pune capul. Poliția însă nu permite acest lucru, afirmînd că aici își găsesc adăpost și mulți hoți de drumul mare.” ș.a.m.d. Și aici, bineînțeles, la început de volum, un moto din Cicero, ales de autor: „Ignoranța este noaptea spiritului, noapte fără lumină și fără stele”. Mai bine nici că se putea!

ARGUS.

SIQUEIROS (MEXIC) Democrația, (fragment mural din Palatul Artelor)

Noile fructe

— prietenului Rab —

Dacă America s-ar cere redescoperită,
m-aș preface în Columb.
Dacă focul s-ar cere redescoperit,
l-aș inventa pe Prometeu.
Și tot la fel aș face
cu roata și adevărul,
muzica și uraniul,
poezia.
și toate celelalte sentimente...
Spre a le dărui.
Dacă aș fi haos,
aș lua universul în palme,
l-aș mângâia îndelung
pentru a păstra în amintire
rotunjimea-i perfectă;
pentru ca apoi,
cu gestul sigur
al chirurgului ce redeșteaptă
viața din moarte,
bucuria din suferință,
dintr-o singură mișcare,
egală și sigură, să-l despic în două
ca pe un măr pîrguit,
scofînd la lumină
din încheștarea de neaguri și seve,
Semințele
Voi resădi atunci
arborele vieții,
într-un sol mai curat și mai reavăn,
mai generos și pur
și voi aștepta...
voi aștepta...
... noile fructe...

Cristian Furnică

Chopin

Furtunile aduc din noi tot ce doarme adînc
Și se sparg liniștirile noastre vechi,
Ca niște boabe de arșiță turbure,
și se topese, pînă rămînem noi,
Și-adîncurile se smulg dureros,
Ca niște plete-nfipte stăruitor în tîmple
Și ne simțim goi și curași.
Lumină!

Mariana Vasile

A arunca cu pietre în soare

Arunc cu pietre în soare.
Te doare?
Nu te doare.
Și nici măcar nu singerează
urcușul meu forțat, pe-o rază.
Te doare?
Nu te doare.
Arunc cu pietre în soare.
Pieziș privesc spre soarele rînit.
Da, joaca s-a sfîrșit.
Cînd raza ruptă înapoi mă cere,
mă-ntreabă soarele de foc:
Te doare?
Da, mă doare
că nu mai am putere
să mai joc

Rodica Cojocaru

La nunta mea

Și la nunta mea a căzut o stea...
Cînd m-a-nlănțuit
în straie de zale
de pe ceea vale,
blînda crăiasă,
a lumii mireasă.
Un gînd mi s-a înfipt în creier,
ca un ciob de sticlă
în podul palmei
Acum e momentul,
momentul...
momentul să adresezi niște cuvinte
posterității.
De preferință cît mai banale,
pentru a părea profunde;
acum e momentul,
momentul...
de parcă i-ar păsa cuiva de treaba
asta!

... Momentul...
De fapt, voi trece
din căsuța albă în cea neagră,
ca un pion pe tabla de șah.
Din păcate partida
s-a-ncheiat.
Nu contează învingătorul
(cu un singur pion nu se poate juca)
(singur pionul nu poate zdrobi
piesele negre;
voi aștepta, deci, jocul următor).
Intr-un sertar
am azvîrlit aseară
din greșeală, un pion alb
și o regină neagră.
Iar azi mi-am amintit o baladă:
A vieții mireasă,
blînda crăiasă,
de pe ceea vale,
în straie de zale,
cînd m-a-nlănțuit,
a căzut o stea...
... și la nunta mea...

CRISTIAN FURNICĂ

Cunosc o țară

Cunosc o țară mîndră unde cerul
E mai senin ca-n orice altă parte,
Și unde-al oamenilor cîntec, darnic,
Străbate zarea pînă hăt departe.

Și Dunărea, cu undele-i ce-o scaldă,
Iși țese acolo firul de lumină,
Iar munții falnici molcom o rășfață
Cîntînd duios din fluier doina lînă.

Și mai plutește-acolo, neîntînată,
In Azi și-n Mîine, o credință vie;
Căci țara aceasta mîndră-i țara mea,
Iar țara mea e dulcea Românie!

PAVEL PUREA

Poate

Poate din ghiocul de soare
Au înflorit reci diminețile
Și-au zburat învolt fulgii,
Să-ți se anine de dor și să vii.

Poate din petala de floare
Au răsunit, cu clinchet, brăzii
Și s-au trezit arzînd colinde,
Să-ți fie iubirea descînt și să vii.

Poate din iernile albe, șuvoi,
Au înflorit de speranță zarzării
Și-au nins strălucitoare zilele,
Să-ți se anine de vis și să vii.

Doine

I.

Mergem cu gînduri
În desagi de piatră
Urcăm,
Spre sfîrșitul durerilor
Înfipte-n chimîrul bărbaților

Horele noastre vechi
Au verigi pustiite
Ne plecăm,
În fața mamelor plînese
Și le sărutăm poalele colbuite.

Pleacă turmele albe,
Odată cu bătrîni oboșiți.
Ascultăm,
Cum susură naiul în iarbă
Și ne răcorim obrajii de dor

Tesem cu pașii livezile,
Cu ochii urzîm iubirile
Ne-oprim,
La sfîrșitul durerilor,
Popas cu-o troiță de mesteacăn...

II.

Aruncă timpul cu piatră,
Lovește uliul pămînt
Care hotărăște noaptea
Și mesteacă ziua descînt.

Gonește clipa cu gloata,
Cheamă pustiul de om
Care vine din iarnă
Și țese cugetul pom.

Naște plopul cu iarba,
Vorba din susurul nai
Care seamănă ploaie
Și-mparte rodul din rai

Hotărăște vinul cu apa,
Șuieră somnul pămînt
Care vindecă izvoare
Și hăulește vînt.

MARIANA VASILE

Cei în care te regăsești

- Joris Ivens: cunoscutul regizor de filme olandez mărturisește în „Autobiografia unui cineast” — Autobiografie van eren filmen — profesiunea sa de credință: „Simpla autenticitate nu este tot-una cu adevărul — cînd facem un film trebuie să intensificăm acest adevăr. Faptul că un rîu e frumos sau că el curge de la stînga spre dreapta nu ne spune nimic semnificativ. Ceea ce contează este să știm cît de adînc e rîul și dacă peștii din el sînt fericiți”
- Paul Valery: spune în „Introducere în metoda lui Leonardo da Vinci”: „Să nu cumva să uităm că marea glorie a cuiva cere ca meritul lui să se poată evoca în puține cuvinte”

- Francis Bacon: „Eseuri” Știința este puterea!
- Pablo Picasso: „Ce credeți dumneavoastră că este un artist? Un nătărău care nu are decît ochi dacă e pictor, decît urechi dacă e muzician, sau lîră pentru toate etajele inimii, dacă e poet, ori chiar numai mușchi dacă e boxer...?”

— Pius Brinzeu: „Să fii conștient că poți greși, și-atunci vei face totul ca să nu greșești”.

— Henri Bergson: „Incertitudinea și ezitarea nu reprezintă ceva particular medicinei. Ele sînt inerente tuturor problemelor legate de cunoaștere.

— Jurămîntul universal propus de OMS în 1948: „În momentul admerării mele în profesiunea medicală mă angajează să consacru viața mea în folosul umanității. Voi lupta cu toate mijloacele pentru onoarea și nobilele tradiții ale profesiei medicale”.

— De ce ai cerut să mergi în deltă?
— Pentru că la noi nu există un deșert.
— Ce ai vrea să faci într-un deșert, de exemplu?
— O finîină arteziană!”

Caius Mihăilă — „Jurnal la morile de vînt”

CRONICA LITERARĂ

Damian Ureche: „Tot ce mă doare”

Noul volum al lui Damian Ureche cuprinde o poezie în care coexistă notații cu caracter intimist, cu versuri ce propun spre cunoaștere probleme ale existenței: febra și meditația

Meditația se produce, cum este și firesc, asupra vieții și a morții, asupra finitului și infinitului, clipei și eternității, dorința de a trăi alăturîndu-se tristeții existenței: „Renaște steaua porții și cetatea acum deasupra zorilor se vrea / Mă doare frigul, dar eternitatea / mă bucură că nu-s egal cu ea” / Tema de predilecție este cea a iubirii pierdute sau depărtate, a „falimentului erotic” — cum spune Ion Anghel dar sentimentul dezolant al însingurării se împletește cu euforia citorva clipe de fericire. Și îmi place să cred că Damian Ureche nu este atît de macabru pe cît ni-l înfățișează versurile.

Poetul are fascinația purității și a candorii. Femeia iubită de el „mroase a floare rară, oameni buni! și a lumină neintrebuintată”.

De notat este sinceritatea, curajul poetului de a fi el însuși, curajul de a dezvălui stări sufletești, sentimente ocolite de alții, curajul de a se recunoaște înfrînt, de a-și dori mai mult: „Confrunt melancoliei alternative cum jinduim candoarea la fecioare / spre nezăritele lacrimi colective / Tot ce mă doare e cînd nu mă doare”.

Dacă în primul ciclu al volumului, Damian Ureche rămîne prin sensibilitatea excesivă și uneori, strigătele multe de răzvrătire, un adolescent întîrziat, în schimb în al II-lea ciclu, „Călătoria de aer a poetului” poetul nu apare descătășat, învățînd între timp că „Alb e triumful” și la fel „înfrîngerea albă”. În acest ciclu nu lipsesc nici viziunile ample și ideile mari și nobile necesare unui mare poet, pentru că Damian Ureche rămîne un poet de primă mărime în poezia noastră contemporană.

R. COJOCARU I. Stomatologie.

— MUZICA —

interview cu dirijorul REMUS GEORGESCU

— De ce muzica ce se compune astăzi socotită de mare modernitate și care are, se spune, rigori încă mai mari decât cea clasică, nu reușește să ne transpună în acea stare emoțională pe care o încercăm ascultând muzica preclasicilor sau romanticilor?

— Fiecare epocă își are limbajul său, propriul său mod de a gândi care, deasupra unor mode sau curente trecătoare îi dau contur, îi precizează personalitatea. Complexitatea de simțire a omului de astăzi îl face receptiv la frumuseți noi, pe care altădată nu le-ar fi putut imagina. Dispus oricând să evadeze în lumea încântătoare a muzicii, el poate accepta însă și adevărurile fruste pe care muzica de astăzi i le impune. Lucrări cum sînt „Deserts” sau „Poemul electronic” de Varese, „Carre” de Stockansen, „Il canto sospeso” și atîtea altele nu pot lăsa indiferent pe omul de astăzi. Ele impresionază prin dramatismul lor, fascinează prin sonoritățile unei noi lumi pe care o înfățișează, o lume stranie poate, aspră, dar o lume pe care o poate recunoaște ca fiind totuși cea în care trăiește, pe care o descoperă cu umire ca fiind propriul său univers intim, ignorat pînă atunci.

Muzica de astăzi nu mai oferă ascultătorului prilej de evadare, de refugiu, de uitare, ci îl obligă — uneori cu brutalitate — să accepte adevăruri pe care de obicei și le refuză conștient, îl silește să părăsească convenții în care se ascunde cu teamă. În aceste condiții, rezerva unei mari părți a publicului față de muzica nouă este firească. Instinctul de conservare va obliga omul de rînd să frecventeze numai acele zone pe care le cunoaște, care îi dau sentimentul securității, unde la fiecare pas știe ce va urma, unde nimic nu îl va putea surprinde. Va fi dezorientat că vechile măsuri cu care era obișnuit și pe care este tentat să le aplice pretutindeni, nu mai pot fi

utilizate. Va ignora deliberat sau va pune sub semnul dubiului tot ce se află dincolo de frontierele pe care singur și le-a impus. Dimpotrivă, spiritul luminat, insetat de cunoaștere, pentru care inerția este o stare inacceptabilă, își va croi drum cu perseverență, va face eforturi să-și acomodeze experiențele la noile condiții pe care le înfățișează, se va strădui să înțeleagă noile realități pentru ca, înțelegîndu-le, să le domine.

Îmi vine în minte — citez din memorie — clasificarea pe care Jean Cocteau o făcea publicului spectator, procentajul îndrăzneț al celor 7 categorii identificate de el:

— Cel care apără arta de astăzi, slujindu-se de cea de ieri și care o întrevăd pe cea de mîine (1%);

— Cel care apără arta de azi, negînd-o pe cea de ieri și care o vor nega pe cea de mîine (2%);

— Cel care neagă arta de astăzi, apărînd-o pe cea de ieri, care reprezintă pentru ei cea de astăzi (10%);

— Cel care cred că arta de astăzi este o eroare și își dau întîlnire cu cea de pîmîine (12%);

— Cel de alaltăieri care adoptă arta de mîine pentru a dovedi că cea de astăzi depășește limitele acceptabile (20 %);

— Cel care nu înțeleg continuitatea artei și cred că ea s-a oprit ieri pentru a fi continuată, poate, mîine (60%);

— În sfîrșit, cei care nu remarcă prezența artei, nici alaltăieri, nici ieri, nici astăzi (100%).

— Astăzi se compune muzică și cu ajutorul mașinilor de calcul. Nu credeți că muzica cerebralizată riscă să lipsească compoziția tocmai de fiorul care dădea cîntecului, ca produs uman, legătura cu viața?

— Muzica este, deopotrivă, știință și artă, calcul și joc al hazardului, rigoare și capriciu. În măsura în care se poate admite că ea este o simplă combinație de sunete de diferite frecvențe, intensități, durate și culori, totul este posibil.

Muzica este o bucurie a spiritului însă ea poate fi transformată cu ușurință astăzi într-un simplu joc steril al inteligenței, golită de virtuțile sale emoționale. Apărută ca o necesitate, muzica a constituit întotdeauna un mijloc de comunicare, un limbaj cu mult mai bogat, mai complex decât cel articulat. Muzica este o invenție a omului. Capacitatea de a cînta, de a crea muzică este proprie numai omului și îl deosebește de celelalte viețuitoare. La concurență, omul se dovedește superior mașinii. Rolul artistului creator, spunea Busoni, este de a face legi, nu de a le urma pe ale altora. Cu siguranță însă, computerele își vor găsi locul între limitele cunoscute, și în muzică.

Poate, cu timpul va apare o nouă categorie de compozitori. Pînă acum au creat numai muzicienii. De curînd li s-au alăturat inginerii care, au realizat uneori performanțe cu totul remarcabile. Nu este exclus ca în viitor să apară o categorie nouă: medicul com-

pozitor care, prescriind bolnavilor săi fonoterapia adecvată, va programa în acest scop un computer conform diagnosticului și tratamentului prescris, substituindu-se farmacistului în combinarea și dozarea după rețetă a sunetelor muzicale.

Atunci, poate, muzica va înceta să mai fie un simplu „violon d'Ingres” al medicului.

— Credeți că mijloacele moderne de radio, TV, banda de magnetofon, cunoscute sub denumirea de mass-media — sînt de natură să coboare exigențele artistice la o cotă inferioară?

— Secole de-a rîndul contactul cu muzica în formele sale superioare a constituit un privilegiu. Ritualul „consumării” muzicii în cadrul concertelor publice în schimbul unei taxe de intrare este de dată foarte recentă, practica curentă a sa datînd abia din secolul trecut.

În măsura în care astăzi muzica poate fi cumpărată ca orice articole de consum, este firesc ca publicul consumator să opereze o soluție, de cele mai multe ori cu vădit subiectivism și părtinire. În schimbul acelei taxe de intrare publicul pretinde să i se ofere o marfă pe gustul său. În caz contrar el are posibilitatea să-și procure de la magazin muzica dorită sub formă de disc, sau are acasă aparatul de radio sau de televiziune care oferă muzică pentru toate gusturile.

În cazuri fericite, televiziunea poate oferi compensații prețioase, așa cum s-a întîmplat cu superbul ciclu de concerte pentru tineret, dirijate de Leonard Bernstein care, difuzate în toată lumea, a constituit o pledoarie captivantă pentru muzica simfonică, atrăgînd un public nou în sălile de concerte.

În ciuda aparentelor avantaje pe care le oferă însă tiscul radioul sau televiziunea, adevărata întîlnire a publicului cu muzica are loc în sala de concerte. Acolo se petrece miracolul recreerii muzicii, acolo reînvie neîncetat primele capodopere.

Este semnificativ faptul că, în ciuda răspîndirii tot mai mari a mijloacelor moderne de difuzare a muzicii în mase, se observă pretutindeni revenirea masivă a publicului în sălile de concerte.

Se mai ivesc și astăzi probleme, de cele mai multe ori consumînd energii și pagini, ca în final să se constate zădărnicia comentării lor. Una dintre acestea este „conflictul” dintre generații.

Ea pornește din subiectivismul criticii tinere care din dorința de a epata, ori stîrni pasiuni în jurul unor nume, pentru o extragere sanzițională din anonimul neagă părți apreciabile din ce s-a creat pînă azi, opunîndu-le un autor la prima carte, ori volume care nu au alte merite decît acelea ale unei formule ce s-ar părea că depășește ori le sparge pe toate cele existente pînă azi. De aici unele afirmații că de aici abia începe poezia că încifrarea sensurilor poetice „sobrietatea” sonoră a expresiei „modernitatea” excesivă sînt singurii sorți de izbîndă ai lirismului actual.

Alteori însă scepticismul cu care este privită poezia tinăra este de-a dreptul deprimant. Pentru unele straturi de cititori, ori chiar de critici, orice tendință de a invoca este privită cu suspiciune, cu îndăreșă, dacă nu chiar cu opacitate. Se mai aud suspine lacrimonarde de care decretază gustul de-

POEZIA TÎNĂRĂ — TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

finitiv pentru un anumit gen de poezie ca pe vremea uneia sau alteia din marile noastre stele lirice românești. Tinerii poeți trăiesc însă cu sentimentul răspunderii de a continua marea lor cărare începută, de a umple acele goluri în cultura țării pe care ei le-au lăsat odată cu frîngerea vieții.

Poezia tinăra vrea să continue, nu să rupă cu tradiția vrea să adauge acele raze necesare soarelui întreg al poeziei, care strălucește din ce în ce mai deplin pe pămînturile Mioriței, pămînt în care nu trebuie să se stingă numai lăcărul ci cel puțin în aceeași măsură trebuie să și răsără. Deci rolul poeziei tinere ni se pare cu atît mai nobil cu cît încearcă să își asume aceste răspunderi în timp.

Cînd echilibrul dintre tradiție și inovație le servește pe ambele noțiuni nu ne-ar rămîne decît să găsim puncte de

sprîjin în creația autorilor tineri cu care să argumentăm mersul ascendent al poeziei actuale.

Tratarea acestei idei, de a face un excurs în poezia tinăra, ar consuma însă reviste întregi, și oricînd putem fi vulnerabili în ceea ce privește preferințele, pentru că multe din prezențele lirice la modă azi, mîine vor păli, iar altele care astăzi tac abia mîine își vor desvălui destinul sunet în constelația literelor. Important este să constatăm gradul de intelectualitate și de asimilare din stihurile care abia încep să-și ceară loc în atenția noastră.

Poetul tinăru trebuie să știe că poetul adevărat, poetul autentic nu încifrează ci descifrează, nu acoperă ci descoperă adevăruri și le transmite doar prin acea convenție de abstract necesar care nu este altceva decît for-

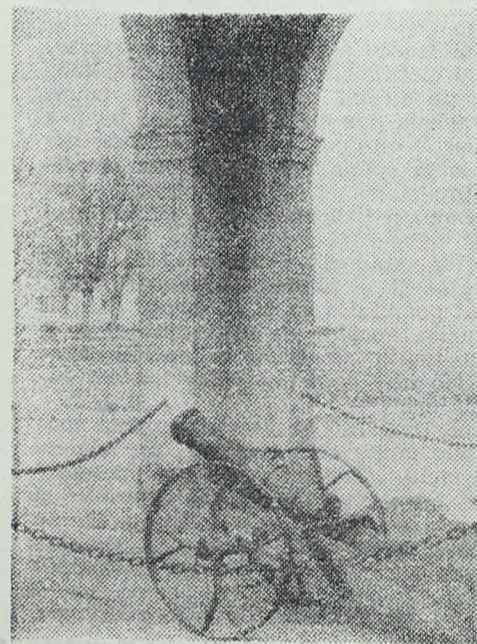
ma specifică doar felului său de a procura emoție estetică.

Poetul se îngrijorează de soarta omenirii și a naturii, de ploaia care nu vine și de iarna care vine, de șenilele care încă mai asurzesc pacea pe anumite părți ale globului.

În întîmpinarea inițiativelor de promovare a poeziei tinere editurile cît și revistele literare, receptive și optime se angajează într-o mereu dipstare de voci care au ceva de spus acestor ani și acestor oameni.

Așa ajungem la memorabila însemnare argeziană din „Bilet pentru copilăndul care începe să caute cuvîntul”: „Copilule începător de frumuseți, ferește-te de infumurare, de orgoliu, de trufie, de lăcomie. Tu ai o răspundere sfîntă. Din tine trebuie să iasă făptura nouă, așteptată încă de pe cînd omul dibuia frînt prin întuneric, să-l scoată din peșteri la curcubeul luminos întins peste lume.

Pagină realizată de
Rodica Cojocaru

Federico Garcia Lorca

Ghitara

Incepe plînsul
ghitarei.
Se sfîrîmă apele
zorilor.
Incepe plînsul
ghitarei
Este zadarnic
să o oprești;
este imposibil
să o oprești.
Plînge monoton
cum plîng apele,
cum plînge vîntul
peste zăpezi.
Este imposibil
să o oprești.
Plîngă rînille
trecute.
Nîsipul Sudului, fierbinte,
cerșînd camelii albe,

plînge săgeata fără țintă,
amurgul fără zori,
și prima pasăre moartă
pe ram.
O, ghitara!
Inimă rînită
de cinci spade

Sub clar de lună

Luna trece peste ape.
Cît de liniștit este cerul!
Trece secerînd cu blîndețe
tremurul bătrîn al riului,
în timp ce o ramură tinăra
se-nchipuie oglînda.

Trad. RODICA COJOCARU

POLUAREA MEDIULUI AMBIANT ȘI SĂNĂTATEA OAMENILOR

Interviu cu Prof. univ. emerit Dr. doc. șt. C. V. Oprea de la Institutul Agronomic Timișoara.

— Tov. profesor, știm că sînteți în comitetul de conducere al unei instituții europene, nou înființate, sub egida ONU, care se ocupă cu apărarea mediului ambiant împotriva poluării. Pentru țara noastră este o mare cinste, iar pentru noi o mîndrie. Ce ne puteți spune despre misiunea și planurile acesteia?

— Înainte de a da răspuns întrebării dvs. doresc să-mi exprim mulțumirea pentru prilejul oferit de a împărtăși cititorilor revistei „SCALPELU” câteva aspecte în legătură cu spinoasa problemă a poluării mediului ambiant.

După opinia delegațiilor tuturor țărilor europene care au participat la simpozionul ținut în mai 1972 la Nürnberg — R.F.G., poluarea mediului ambiant reprezintă problema problemelor, pentru sănătatea oamenilor, animalelor și plantelor.

Nerezolvarea ei pune în cumpănă evoluția normală și încă și existența acestora.

De aceea s-a impus crearea unei instituții, cu caracter internațional, căreia să i se încredințeze grija de a se ocupa sub toate laturile, de problema poluării și depoluării mediului ambiant.

În mod concret, obiectivele activității ce urmează să desfășoare instituția respectivă se referă la:

— stimularea interesului tuturor țărilor pentru cunoașterea naturii, cu toate implicațiile ei, asupra tuturor formelor de viață pe Terra.

— prezentarea și analiza fenomenelor și cauzelor de poluare a mediului ambiant, cu consecințele rezultate asupra echilibrului biologic.

— inițierea, indicarea și susținerea măsurilor tehnico-organizatorice pentru protecția naturii, în vederea asigurării unei evoluții progresive a lanțurilor trofice.

Alegerea României în comitetul de conducere al instituției amintite, alături de: Danemarca, Franța, R.F. Germania și Italia, reprezintă pentru noi un act de mare prestigiu, pe care ne vom strădui să-l onorăm cît mai bine, printr-o contribuție multilaterală și corespunzătoare.

— Am dori să aflăm cum s-a ajuns la situația îngrijorătoare de astăzi și primejdia de mine dacă nu se iau măsuri energice corespunzătoare?

— La ora actuală și mai ales în perspectivă, prevenirea și combaterea poluării

rii mediului ambiant va trebui să se înscrie pe primul plan al preocupărilor noastre, ale tuturor.

Ca să ne dăm seama mai bine de cele arătate, mă voi strădui să prezint în continuare câteva aspecte mai sugestive care să ilustreze acuitatea problemei menționate.

Pentru aceasta este bine de știut că natura este formată din lungi dar fragile circuite.

Cîndva omul se păzea de deslănțuirile naturii, de ape, de animale, de boli, de invazia ierburilor și a pădurilor. Astăzi, natura este cea care trebuie apărută pentru a păstra umanitatea. Mai mult ca oricînd, apare astăzi nevoia ca relațiile noastre cu natura să se întemeieze pe principiul beneficiului reciproc. De altfel, încă din antichitate, gînditori ca Hesiod, Virgiliu ș.a., promovaseră ideea că trebuie să fim prieteni și prietenoși cu natura, dacă vrem ca darurile ei să fie generoase.

Cine cunoaște și a căutat să pătrundă în ascunzișul tainelor naturii, nu poate să nu recunoască situația tristă și aiurătoare, de pe măsura progresului tehnico-științific, s-a greșit tot mai mult față de aceasta.

— Ne puteți ilustra acest lucru prin exemple?

— Desigur, v-aș putea prezenta foarte multe.

Astfel, dacă undeva numărul păsărilor răpitoare scade, se mărește acela al șerpilor, avînd ca urmare reducerea populației de broaște, a cuiburilor păsărilor insectivore și mai departe proliferarea insectelor care dijmuesc recoltele. Cînd însă echilibrul biologic este amenințat

se se rupă, natura intervine prin păsări insectivore atrase de hrană, din alte meleaguri. În această privință este demnă de menționat pasărea insectivoră *Abus melba* care mîncînd zilnic peste 5.000 insecte. O colonie de zece mii de astfel de păsări poate distruge în trecerea ei printr-o zonă peste 60 tone insecte, adică mai mult decît s-ar putea realiza cu orice insecticid. În urma unei asemenea situații echilibrul din natură se reface încetul cu încetul — în cele mai dese cazuri sub altă formă.

În același sens poate fi menționată existența acelor factori limitativi ce armonizează asociațiile de viețuitoare, care ocupă același teritoriu. Astfel, viermii de făină cînd se înmulțesc prea mult, produc un gaz mortal pentru inșiși larvele lor. Mulți pești, rozătoare, lei ș.a. își omoară și își mîncîcă — pentru a evita suprapopularea — propriii lor puî.

— Ne-ați putea arăta și câteva aspecte de deranjare, în așa măsură a naturii, încît aceasta nu-și mai poate restabili singură echilibrul, ca să poată asigura condiții normale de viață oamenilor, animalelor și plantelor?

— Omul este creație și creator al mediului său înconjurător. Fiecare individ reprezintă un univers în miniatură, oglindă a lumii în care trăiește, pe care o preia de la generațiile precedente.

Progresele omului nefînd însă conjugate în multe părți cu grija pentru mediul înconjurător — natura — au dus la stricarea, aproape ireversibilă, a echilibrului său biologic.

Nu-i nici o exagerare în această afirmație dacă ne gîndim că din coșurile fabricilor sînt aruncate anual în atmosferă peste 6 miliarde de tone de carbon, ceea ce a avut ca efect creșterea acestuia cu cea. 10 la sută în aerul pe care-l respirăm.

Dar dacă ne gîndim la ceea ce iese din țevile de eșapament a multor sute de mii de automobile, avioane și alte mașini, nu este oare motiv de îngrijorare sau chiar infricosare, în viitorul cel mai apropiat?

Ca să ne dăm seama de ceea ce respirăm este suficient să arătăm că, după cercetările făcute, aerul este poluat și prin cantități foarte însemnate de particule solide. Astfel, în spații limitate — tuneluri — aerul conține cea. 50.000 particule într-un centimetru cub, pe arterele de circulație 150.000, în mediul urban 50.000, iar în cel rural 1.000—5.000.

Deosebit de îngrijorătoare apare situația consumului de oxigen. Astfel, dacă un om matur consumă anual cea. 1/3 tone oxigen, pentru arderea a 100 litri benzină este nevoie de tot atît, iar un turboreactor în timpul traversării Atlanticului consumă 35 tone oxigen, adică mai mult de cît consumul anual a 100 oameni.

Situație asemănătoare și poate mai alarmantă, se înregistrează în apele curgătoare, lacuri și mări, toate cu urmări catastrofale pentru viețuitoarele animale și plante acvatice.

Dacă ne referim la poluarea pămîntului cultivat este suficient să arătăm că anual sînt introduse în el peste 250 milioane de tone substanțe chimice — îngrășăminte, pesticide ș.a., care acționează negativ, neînuit de mult asupra micro și macroorganismelor din sol. Unele elemente ale acestora ajung să se concentreze în om prin intermediul sol-plantă-animal. Fără a ne da seama, ele acționează încet, dar sigur, asupra plămînilor, aparatului digestiv, pe plan genetic, hormonal, hepatic, asupra măduvei țesutului osos.

Dacă ne-am referi numai D.D.T., praful alb cu miros de mușcal, usturător, este suficient să avem imaginea sumbră a efectului substanțelor chimice asupra echilibrului biologic de pe Terra. Dacă frigurile sau febra paludică, care l-au ucis pe Alexandru cel Mare în Babilon, în anul 323 î.e.n., la vîrsta de 33 ani, frigurile galbene, tifosul, ciuma și alte maladii endemice, în zonele calde ale globului, au fost stîrpite sau reduse foarte mult, salvînd de la moarte prematură peste un miliard de oameni de către D.D.T., astăzi acesta a devenit un pericol iminent pentru distrugerea echilibrului biologic al naturii. Tot mai mult se pune întrebarea: oare miraculoasa otrăvă pentru țîntari și păduchi nu a început să acționeze totemai împotriva celor pentru a căror salvare a fost născocită?

Pe globul pămîntesc situația fiind foarte diferită, s-a simțit nevoia întocmirii unor hărți cu diferite grade de poluare, în raport cu care sînt instituite și o serie de măsuri tehnice de localizare și analizare a gradului de poluare a aerului, apei și pămîntului cu ajutorul razelor laser, mijloace biologice ș.a.m.d.

— Cum se prezintă situația în țara noastră față de cele arătate?

— Bună sau chiar foarte bună, după cum o apreciază toți ce ne vizitează țara. Acest lucru a fost semnalat și subliniat de nenumărate ori în timpul discuțiilor din cadrul simpozionului de la Nürnberg.

De aceea, și cu atît mai mult, trebuie să fim atenți și să luăm toate măsurile de prevenire a fenomenelor de poluare care ar putea să atenteze la condițiile de mediu echilibrate și armonioase de pe întreg cuprinsul patriei noastre și care asigură o evoluție progresivă a tuturor formelor de viață-oameni-animale-plantă.

Aș încheia, comparînd Terra cu o „navă spațială” avînd la bord peste trei miliarde de „cosmonauți”.

Durata navigației acestei nave în sistemul solar depinde de inteligența și grija pentru resursele limitate de viață de care dispune.

Vă mulțumim, tovarăte profesor, pentru deosebit de interesantele fapte și idei relatate și vă dorim mult succes la locul de răspundere cu care ați fost investit de către delegații țărilor europene la simpozionul de la Nürnberg.

Interviu realizat de Ioan Romoșan

Transplantul de cord este și va rămîne marele vis al chirurgiei cardiace.

În cazul homeogrefei, problema de tehnică chirurgicală pare a fi soluționată de prof. Shumway de la Stanford University, problema esențială rămînd protezarea postoperatorie și în special evitarea temutului fenomen de rejecție al grefonului. Transplantul cardiac cu donator uman mai ridică o problemă: aceea a momentului prelevării inimii, deoarece mai există divergențe în ce privește criteriile de deces.

După d'Halluen etapele prin care trece un individ pe funestra luntre a lui Charon se împart în: moarte aparentă, moarte relativă și moarte definitivă.

Prima treaptă e egală cu micșorarea, uneori pînă la limită, a manifestărilor vieții: pierderea cunoștinței, diminuarea tonusului muscular, sincopă respiratorie, tulburări „reversibile” cardio-circulatorii.

În a doua treaptă funcțiile vitale încetează, dar nu și activitatea celulară: sincopă cardio-respiratorie. Cu toate acestea viața mai e capabilă să continue în asemenea condiții. În a treia treaptă un număr considerabil de celule și de organe se deteriorizează. Funcțiile vitale nu mai pot fi restabilite, dezagregarea rapidă a celulelor nervoase stăvilește orice elan terapeutic. Primul deces în organism: ce-

ASPECTE ÎN TRANSPLANTUL CARDIAC

Iulele scoarței cerebrale (la 5—6 minute de la sincopa cardiacă), urmează măduva spinării (aprox. 15 minute). După vreo oră nervii periferici. Restul țesuturilor supraviețuiesc încă morții definitive, dar prof. Barnard susține că organismul uman încetează de a mai exista în întregime abia după 6—7 zile de la suprimarea funcțiilor inimii.

Se pare că majoritatea chirurgilor consideră că inima poate fi prelevată după sincopa cardio-respiratorie a donatorului a cărui traseu electroencefalografic nu arată nici o deflexiune timp de 5—6 minute.

Problema este totuși delicată deoarece în unele țări etica medicală privește cu multă rezervă ceea ce pentru alții reprezintă o realitate.

Tratamentul anti-rejecție are arme puternice în serul anti-limfocitar și radiațiile de Co,

dar după prof. R. Wegmann acestea „nu sînt specifice organului grefat” serul antilimfocitar paralizînd sistemul de apărare imunologică generală a organismului, ca urmare a faptului că principalii agenți de incompatibilitate între organul grefat și organismul primitor — enzimele — sînt neglijate.

Dacă homeogrefele au rezultate puțin încurajatoare (maximum 593 zile — P. Bleiberg, operat la Spitalul Groote Schuur — Capetown de prof. C. Barnard), implantarea protezelor cardiace sau prelevarea de inimi animale (mămuță, berbec, porc, vițel) au rezultate și mai slabe cu toate străduințele „celor doi mari rivali” — prof. D. A. Cooley și prof. M. E. De Bakey — și nu numai a lor, de a perfecționa protezele cardiace.

După operațiile de grefă cardiacă pacienții sucombă în

principal, datorită unor infecții intercurrente (rezultat al depimerii posibilităților de apărare a organismului prin tratamentul imunosupresiv), insuficienței cardiace, renale sau hepatice și mult mai puțin prin dehiscenta suturilor.

În ultima perioadă, operațiile de grefă cardiacă trec printr-un serios impas, generat de posibilitățile reduse de cunoaștere a fenomenului de respingere, fapt care influențează negativ psihologia generală dar care îndeamnă spre noi cercetări, spre noi experimente și poate spre succesul pe care medicina contemporană ținde, succes care ar deschide perspectiva unei adevărate „reparații capitale a omului”.

Dacă, din punct de vedere tehnic, transplantul cardiac pare a fi rezolvat, reușita lui depinde la ora actuală de ceea ce se cunoaște și se cercetează în imunologie.

Abordarea transplantului de inimă presupune o colaborare strînsă între cardiologie, chirurgie și imunologie, „triumvirat”, fără de care reușita grefei ar fi imposibilă.

Primul operator care a efectuat grefă cardiacă la subiect uman, prof. Christian N. Barnard spunea: „singura problemă este datorită medicilor de a trata pacientul pînă la epuizarea tuturor posibilităților pentru salvarea lui. Un medic are obligația morală să efectueze o transplantare,

dacă socotește că ea va ajuta, atunci cînd apreciază că astfel poate salva viața unui pacient”.

În consecință, transplantul de inimă la om indică în ordine următoarele probleme: indicație operatorie argumentată, studiul histocompatibilității între donator și receptor, momentul prelevării cordului de la donator și intervenția operatorie și cel mai important lucru, protezarea postoperatorie cu prevenirea „crizei de rejecție” și cu evitarea complicațiilor.

La ora actuală în lume se fac cercetări serioase în această direcție, existînd numeroase clinici chirurgicale care au drept prim scop realizarea și reușita deplină a transplantului de inimă.

Băncile de organe cu fișe complete ale donatorilor sînt realități contemporane venite să faciliteze grefa de cord, similare cu băncile de organe ce conțin grefoane osoase, renale, tegumentare, medulare, etc.

Dacă Neil Armstrong la debarcarea pe Lună spunea „ca este un pas mic pentru om dar mare pentru omenire”, reușita cercetării medicale integrată realizării cu succes a transplantului de cord reprezintă poate un pas și mai așteptat.

RADU GIRLEANU
stud. IV. M.G.

JAPONIA

O vizită în Țara Soarelui Răsare tencează în primul rând la a nu evita Tokyo — cel mai populat oraș din lume. Pentru Japonia, capitala simbolizează autoritatea, iar centrul economic Tokyo desemnează virilitatea Japoniei în timp, și totuși, sînt mulți care spun: Tokyo nu este chiar Japonia. Că japonezii — oameni dinamici — sînt angajați într-un ritm industrial fără precedent, asta înseamnă că pretutindeni în Japonia întâlnești consecințe ale progresului mondial. Dar capitala reprezintă esența Japoniei. Tokyo reprezintă original ultramodernismul Vestului, cu valorile sale tradiționale autentice. La fiecare pas fascinează îmbinarea nou și vechi, de occident și orient. Vizitatorul trebuie să experimenteze paradoxul și grandioarea direct, gustînd o realitate caracteristică cu ochii atenți.

Multe lucruri tradiționale au rămas chiar în forma originală, și paralel cu ele se dezvoltă o tehnologie actuală în umbrărele clădiri moderne tinere femei dau lecții de ceremonie ceaiului sau aranjatul tradițional al florilor; în noile hoteluri și restaurante decorul interior stil folk se îmbină cu influențe vestice. Moda vestimentară: efemere mini, nădi, maxi, coexistă cu kimono-ul. Luptele „sumo” și boxul sînt gustate la fel, iar seriarele cu vechi samurai sînt prezentate la TV alături de bunalele vestemuri europene.

Moderne zgirite nori, grațioase autostrăzi în plină animație, dau impresia unui gigant fluxiu complicat și înțimț. Tokyo este străvechi dar actual. Este tradițional și cosmopolit, este însăși vitalitatea Japoniei. Pentru vizitatori Tokyo este frumusețea Palatului imperial, orașul edițiilor moderne și al binelor aprovizionate magazine, orașul fascinant prin neobișnuit, așa cum poate Beirut-ul ne fascina pînă în anii '37. Dar ce oferă orașul locuitorilor săi? Pentru cetățeanul obișnuit al metropolei nipone, orașul înseamnă îngheșutul tren-naveț de fiecare zi, un prînz grabit și o baie caldă după muncă, o vîntoare de afaceri pentru mai mult sau mai bine, o speran-

fa de evadare într-un week-end relaxant.

În Tokyo, edokko sînt persoanele ale căror familii trăiesc în capitală mai mult de trei generații. Un edokko de altădată era auzit spunînd că „îubești focul și lupta mai mult decît hrana (foods)”. Astăzi vechiul tip de edokko este pe cale de dispariție. Unii dintre cetățenii orașu-

lui fac parte dintre milioanele de navetiști care vin din exterior sau care se stabilesc pentru puțin timp, aici, în căutare de locuri de muncă sau pentru simple afaceri. Pentru ei, la Tokyo nu e „acasă”, capitala este un loc de muncă sau de distracție, de petrecut vacanțele.

Alături de uimitorul dezvoltare a capitalei, răzbat și ecourile străvechii civilizații, dar progresul a măturat multe dintre ele; trecutul este prezentat vizitatorului prin temple și mensele Palatului imperial, cîte un ocazional festival... Dar cetățeanul obișnuit, modest, anonim, al celui mai mare oraș din lume trăiește cu nostalgie unor tradiții de mult date uitării.

Care este prețul progresului în Tokyo? Sacrificiul în numele progresului se face multe, dar nici unul nu este atît de general ca intensă contaminare, cu nocivele sale consecințe, ale civilizației industriale. Poluarea, în nenumăratele sale forme, amenință Tokyo ca și celelalte mari capitale ale lumii. Cerul este acoperit de smog fotochimic, deșeurile industriale contaminatează riurile, în unele locuri pămîntul cedează datorită supraîncălzirii. Odinicară, panorama vulcanului Fuji era o priveliște obișnuită, poate chiar dragă locuitorilor săi. Astăzi este o raritate, și numai după vînt puternic, sau dacă uzinele rămîn închise un număr suficient de zile, se mai oferă, discret, privitorilor. La toate acestea se mai adaugă stress-ul întregii populații, de diverse categorii sociale, traficul aglomerat, inflația și multe altele.

Măsurînd sacrificiile orașului și înfăptuirile locuitorilor săi, cine dintre europeni ar putea mărturisii sincer spre ce parte înclină balanța viitorului? Prosperitatea orașului este nemaîntînită, fiind focarul creșterii economice a națiunii care, în ultimii ani, a uluit lumea. Dar ce se poate spune despre oamenii din Tokyo? Beneficiază oare ei de prosperitatea orașului lor, sau sînt propriile lui victime? Mulți afirmă că Tokyo este un loc de muncă, nu de viață.

Dar Tokyo rămîne pulsul Japoniei, centrul guvernamental, industrial și financiar, „locul reșitei”. Este paradisul magazinelor, centrul culturii și artei nipone. Dacă Tokyo este orașul care te alungă, tot el este acela care te și atrage. Un lucru este cert însă: Tokyo este un oraș vibrant, care trăiește intens și care va merge întotdeauna înainte, pentru că vitalitatea acestei metropole este vitalitatea Japoniei însăși.

LEON BERINDE

Studentii mediciști efectuează muncă patriotică pe șantierul Spitalului nou din Timișoara, lucrînd la ridicarea viitorului lor loc de învățatură și, de ce nu, de muncă... Prof. dr. Nicolae Dragomir, decanul Facultății de medicină generală și pediatrie din I. M. T. vizitează liceele timișorene, întîlnindu-se cu elevii, viitori candidați la concursul de admitere la medicină. Tutaror, le urăm să devină colegii noștri.

În 22 februarie și-a reluat activitatea formația de dansuri a I. M. T. A fost greu pînă s-au găsit... instrumentiștii. „Tovarășu” Ghiță s-a întîlnit cu o tovarășă și au stabilit o treabă... Simbătă seara niște mediciști au pierdut două ceasuri pe bulevard... Studentii mediciști, conduși de colegul nostru Lucian Negruțiu, au deschis un curs de igienă și educație sexuală pentru liceeni. Ca-ntr-o tinerețe, I. M. T. este înfrățit cu Facultatea de medicină din Novi-Sad, confirm planului legăturilor internaționale ale U. A. S. C. R.-ului. Noi organizăm o sesiune științifică studentească de comunicări; invitațiile au caracter de reciprocitate. Furnică Cristian traduce spectacolul „Secolul XX”, în trei limbi internaționale, pregătind cu echipa de teatru studentesc a I. M. T. un turneu în străinătate... În amfiteatrul Dr. Petru Groza va avea loc ciclul „Istoria artelor” pentru medicinistul multilateral... A. S. din I. M. T. editează, în cinstea celei de-a IX-a Conferințe a U. A. S. C. R. un volum de versuri aparținînd studenților mediciști. C. U. T. pregătește 4—5 spectacole de poezie și muzică, cu invitarea unor poeți consacrați la Timișoara. Deci, printre noi, în aprilie, la Liceul de muzică, Nichita Stănescu, Adrian Păunescu, Geo Dumitrescu și... Marin Sorescu. Se construiește, de către și pentru studenți, o cabană pe Padeș.

Actrița americană Jane Fonda se va căsători anul acesta cu Tom Hayden, un cunoscut pacifist din

...TIC...TIC...TIC...TIC...

Chicago. Înaintea premierei de la 14 noiembrie 1972 a recitalului său parizian de la Teatrul Olympia, Charles Aznavour a întreprins un turneu de câteva săptămîni într-un mare număr de orașe din S. U. A. Cu acest prilej el a făcut o vizită vărului său... Mike Connors — alias Mannix, binecunoscut din serialul nostru de simbătă la TV. Au discutat proiectul unui film pe care îl vor turna împreună în Grecia, în regia lui Arlen Papazian. Titlul filmului: Puzzle. Ce se întîmplă pe glob într-o secundă? Se nasc 4 copii, mor 3 oameni, 13 pasageri decolează cu avionul, se fabrică un automobil; se consumă: grîu — 10 t, cartofi — 9,5 t, pește — 2 t, bere — 20 hl, cafea — 130 kg. Se produc: energie electrică — 150 000 kW/h, petrol — 75 t, aur — 55 kg, mase plastice — 850 kg, bumbac — 100 kg, lînă — 50 kg. S-a constatat că sărutul are efecte binefăcătoare asupra sănătății. Trofeul Racheta de aur a fost atribuit, pentru a doua oară caporalului tenisman Stan Smith. Jean Gabin, după al 93-lea film, a hotărît să se retragă din viața cinematografică; se va stabili la țară unde va crește cai de rasă... Scoțienii au luat la cunoștință faptul că, (virgulă) calendarul din '62 poate fi utilizat anul acesta; calendarul din acest an sînt invitații să-l păstreze, fiind valabil în 1979.

Auto-stopul („Ia-mă, nene!) va fi interzis în S.U.A. Un raport publicat recent arată că, peste ocean, în primele 6 luni ale anului 1972, 35 000 de acte de banditism au fost comise datorită auto-stopului... Un pescar de sardele din Haifa a pescuit un rechin; barca sa se numea: Noroc bun (ziarele). Discuții aprinse despre Hanibal: pe unde a trecut armata și elefanții săi? Prin Suse sau prin depresiunea Aostei, pentru a traversa Alpii? Se pare că prin Aosta. (ziarele). Institutul de agricultură din Hanovra studiază de cîte ori rumegă pe zi o vacă. Lars Nilson a intrat cu mașina sa în vitrina opticianului de la care cumpărase cu o zi în

urmă ochelari pe care îi purta pe nas în momentul accidentului, fapt care l-a permis să se bucure de circumstanțe atenuante... Specialiștii lenin-grădeni au concluzionat: unele culori imblinzesc zgomotul. Purtați albastru și verde și nu veți mai auzi tramvaielele (mass-media). Criticul teatral Dinu Săraru, membru în juriul Festivalului internațional de televiziune, numit... omul cu trei sprincene. Celebrul muzician de jazz Edward Kid Ory a murit; a fost unul dintre cei mai buni cîntăreți de dixiland. Un poștaş brazilian a deschis 42 779 de scrisori și o felicitare, sustrăgînd cecuri și bani; s-a calculat pedeapsa: 4 mii de ani închisoare plus amendă. Vitamina C experimentată în tratamentul schizofreniei în California. Asociația pentru protecția păsărilor dintr-un oraș american și-a sărbătorit 12 ani de la crearea printr-un banchet bogat, cu pui, fazani, potîrnichi și alte... găini. Mirreille Mathieu are două preferințe: tablourile reprezentînd pe Napoleon și cărțile de filozofie. Pentru 20 de dolari (nedevalorizați) la Dallas poți transmite iubitei o scrisoare de dragoste pe cer; avioanele luminate în serie cuvintele dorite la ora indicată. Unde este inviolabilitatea corespondenței? „Ținuta vestimentară și fizică obligatorie”, se anunță la intrarea unui nou restaurant din Slatina. Sistemul „Ceefax” — adică ziarul ecranizat — amenință serios presa. Emisiunile de probă vor începe vara viitoare. Psihiatrul englez Niels Jakobson a calculat greutatea... sufletului omenesc; el a constatat că cei decedați pierd sistematic den greutate 21 de grame. Deci sufletul există și cîntărește 21 de grame... În Italia se fură anual... un muzeu. Cunoscuta artistă de cinema și de teatru de origine suedeză, Ingrid Bergman, astăzi de 56 de ani, va fi președinta juriului viitorului Festival internațional al filmului de la Cannes — 10—25 mai a.c. Congresul S. U. A. a hotărît să dea Centrului spațial de la Houston (Texas) numele fostului președinte al S. U. A., Lyndon B. John-

son. În cîteva din comunele jud. Constanța sînt date în folosință primele... blocuri de locuințe destinate cadrelor didactice și... celorlalți intelectuali care își desfășoară activitatea în mediul rural. În luna mai a.c. revista „Scalpelu” sărbătorește cinci ani și cel de-al douăzeci și cincilea număr de apariție. Programa de învățămînt nu permite depășirea numărului de 7 (șapte) examene anuale. La anii IV, V și VI MG există așa numitele examene-cuplate care duc la depășirea numărului de șapte (7). Mai mult, se impune o rezolvare rezonabilă a situației în care, tocmai din cauza acestei stări există discipline la care nu se dă examen, dar frecvența este obligatorie. „Mehr licht” se zice c-a zis Goethe. Semnalăm că de la garderoba I. M. T. se instrăinează paltoane, umbrele etc. Ai, iată și soluția: desființarea garderobei și instalarea cuierelor în sălile de curs, laboratoare... Noroc cu venirea primăverii. În data de 20 martie, orele 20.15 punct, a venit, în sfîrșit, primăvara...

TIC... TIC... TIC...

Ultima oră

Iubite cititoriule, ce copios te desfeți țînd în mîinile tale și privind cu ochii minții rodul străduințelor noastre de mai bine prin puterea cuvintului scris, rugăm-ne ție a nu-ți fi cu supărare că multe din rîndurile acestea calde și proaspete vrutu-s-au, dar pînă în clipirea în care le cetești, trecut-a o leacă de vreme de la așternearea lor pe hîrtie. Că pîcînile și-au găsit izbava, că lucruri cu care am vrut a te lumina aflatu-le-ai din alte izvoade mai iuți, e lucru de-nțeles, și iartă potînenile vremelnice ale unor foi pentru junime ce cu încetineală trudnică ies de sub tiparîniță.

Iartă, cititoriule și, negăsînd noul, ori nu întotdeauna, mulțumește-te cu adîncimea și cu căldura prinosului ce din suflet-ți-l dărîm.

Cronicar XX

Colectivul redacțional

Redactor-șef: Horia Crișan
Redactori șefi-adjuncți: Pavel Pura, Ana Bercea, Furnică Cristian
Secretar general de redacție: Ion Romoșan
Tehnoredactor: Nicolae Doroiu

Conf. univ. Estera Franckel Goro, Traian Băcilă, Rodica Cojocaru, Liana Filip, Mariana Gherman, Ileana Maria Grozav, Ulpia Janina Moraru, Miroslav Nicolin, Petru Rus, Mariana Vasile, Eugen Vancu
Grafică: Veronica Coreanu, Emil Olteanu
Fotoreporter: Ioan Țepordei.

Tiparul: Întreprinderea Poligrafică „Banat” - Timișoara